

[1st July 1957]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. CHAIRMAN RE MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

3-10
P.M.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House the following messages, dated the 28th June 1957, from the Hon. the Speaker, Madras Legislative Assembly :—

“ In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1957 (L.A. Bill No. 3 of 1957), as passed by the Assembly on the 28th June 1957 and signed by me, for the concurrence of the Council.”

“ In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957 (L.A. Bill No. 4 of 1957), as passed by the Assembly on the 28th June 1957 and signed by me, for the concurrence of the Council.”

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Mr. Chairman, Sir, in rising to speak on the Budget presented by the Hon. the Minister for Finance, let me, on behalf of the Members of this House, welcome you back to our midst. I am sure you have had a very useful time, visiting parliamentary institutions in foreign countries, and I trust you will, in the light of your new experience, introduce salutary changes in the procedure and practice in our Legislature, which would be conducive to greater efficiency and service on the part of the legislators.

We learn that the Leader of the Opposition is an important element in parliamentary institutions in other countries. Here, the Leader of the Opposition in this as well as in the other House has not even a separate office, not to speak of any secretarial assistance. I trust that, in consultation with the Hon. the Speaker of the Assembly, you will, with the rich experience gained on your recent visit to foreign countries, introduce necessary changes in the legislative machinery now existing here.

Also, the Chief Whip fulfils an important role in other Parliaments. The duties of the Whips and the functions to be discharged by them should, I think, be laid down by certain conventions and I hope, Sir, you will be able to introduce reform in this respect. I find that the Chief Whip of the Assembly is paid certain allowances. I do not see any reason why his opposite number in this House should not also have an office and other facilities. I hope that it will be possible to give similar allowances also to the Chief Whip of this House.

I also suggest for the consideration of the Government that, even as the Chairman and the Speaker have got opportunities of visiting the Parliaments of other countries and seeing them at work,

1st July 1957]

[Sri T. Purushotham]

a small delegation of three or four Members from both the Houses of the Legislature, including one or two Members of the Opposition, should be sent out on a study tour every year so as to enable them to familiarize themselves with the working of the parliamentary institutions in other countries, so that by such experience we may learn about the functioning of other Parliaments for better discharge of our duties as Members of the Legislature here.

DR. A. SREENIVASAN: Is it as part of the austerity measures that the Government of India are trying to adopt, that the hon. Member wants to send out a delegation? There is no use of saying then 'cut down five to ten per cent of your pay' when the proposal involves hundreds of pounds sterling of foreign exchange.

* SRI T. PURUSHOTHAM: After all, the expenditure will not be much and the resultant good that we will be able to achieve by this arrangement will set off the objection raised by the hon. Member opposite.

Sir, speaking on the Budget, I congratulate the Hon. the Minister for Finance on sparing us from fresh taxation. Of course, we have a few splashes—two taxation proposals for increasing the existing revenue—and I believe there cannot be much objection to these proposals. I am sure hon. Members will welcome that in the case of foodgrains—paddy, rice, wheat, millets, etc.—there is actually a reduction of sales tax from the present rate. The other changes proposed are not very drastic and I sincerely support the proposals made in the Budget.

I have always been suggesting that there should be a probe into the administrative system in our State and that retrenchment should be effected in the different departments of the Government. The hon. the Leader of the Opposition also remarked about this in his last speech on the Governor's Address. We are glad that a Special Officer has been posted for the purpose and I am sure that the proposal will result not in some small savings as stated in the Budget speech of the Finance Minister but in substantial savings.

With reference to the representations made to the Finance Commission, it is stated that the State Government have urged before the Commission that the large disparities which now exist between the emoluments of the State and the Central Government servants should be done away with as far as possible. It is a pity, Sir, that the Government have left out of consideration the case of State Government pensioners. The pensioners have served the State loyally and their case for parity of treatment with the Central Government servants should receive adequate attention at the hands of the Government. I find from the reports in the newspapers that the Government of India have undertaken proposals to liberalize the pension rules of the Central Government servants. It

[Sri T. Purushotham]

[1st July 1957]

has been decided to increase the maximum amount of superannuation, invalid and compensatory pensions, and these rules will have retrospective effect from April 1956. There is also provision for family pension in the case of early demise of Central Government pensioners. These schemes should be introduced for State Government servants as well in order to bring our pensioners in line with the Central Government pensioners. When the representations about the Services were made, the case of pensioners also should have been brought to the notice of the Finance Commission. But even now, it may not be late and I hope the Government will consider the question and move in the matter.

Speaking of pensioners, I should like to suggest that the benefit of our housing schemes should be extended to them. After their loyal service in different parts of the State, they find no place to settle in after retirement. A pensioners' colony in each important centre would be a welcome thing. Pensioners, most of them, are quite active and enthusiastic. They can usefully employ themselves in national welfare work in various capacities—running schools and adult education centres, or engaging themselves in Bharat Sevak Samaj work and the like. We should not allow our man-power to go to waste. Such pensioners' colonies would have to be considered as an integral part of our national reconstruction scheme. Through the employment of such people with experience in different departments, I hope the Government will not only be able to utilize the services of a large body of pensioners for national welfare work but also provide them with opportunity for voluntary service, apart from providing them housing by organizing at least one pensioners' colony in each district.

3-20
p.m.

The Electricity Board has been constituted and the financial arrangement therefor has been indicated in the Budget speech of the Hon. the Finance Minister. It is a matter for concern, Sir, that all the Members of the Board are officials. The hon. Member Sri V. V. Ramaswami, speaking on the Governor's Address the other day, referred to the constitution of the Board and made the suggestion that proper members should be put on this Board.

SRI V. V. RAMASWAMI: I referred to the Electricity Board.

*** SRI T. PURUSHOTHAM:** Yes, I referred to the Electricity Board. I hope that the example of Bombay would be followed in this State. We are in an advanced State and appointment of one or two non-official members on the Board would be highly welcome. There are several problems such as rates of electricity charges for agricultural purposes, minimum guarantee, etc. All these should not be left to be decided by a body of officials. Non-official representation should be there. I hope the Government would consider this aspect.

The Hon. the Finance Minister has said that improvement to the District Headquarters Hospital at Chingleput has been provided for in the Budget. I looked into the list of new schemes mentioned

1st July 1957]

[Sri T. Purushotham]

in the Budget Memorandum, but I did not find any allotment for this. The construction of a new building for the Government Headquarters Hospital at Chingleput has been pending for a long time. I have made repeated mention about this in this House. A generous donor has already contributed a large sum of money for construction of the new building. The foundation-stone for the building was laid by the previous Health Minister. I do not find mention of this in the list of new schemes. Plans and estimates are ready and I request the Government to consider this and do the needful in the matter.

Speaking of local matters, I should like to mention here that improvements to Cheyyar Anicut and construction of a reservoir at Uttaramerur are matters pending for a very long time. It is to be regretted that nearly six to seven thousand cusecs are running to waste in this place. A proposal to put up a channel to connect Dusi Mamundur tank at a cost of Rs. 14 lakhs was submitted some time back and nothing has been done so far. I request the Government to consider this question because 200 and odd villages will be benefited by the scheme. Proposals, I learn, have already been submitted by the Chief Engineer and the plans and estimates for the improvements to be carried out are ready for sanction. The Hon. Minister Sri M. Bhaktavatsalam knows about it. The scheme was inaugurated when he was Minister in charge of Public Works. Nearly 30 thousand acres of land will be benefited by the construction of reservoir and channels as suggested and I request the Government to consider and sanction early execution of the scheme.

Referring to the Public Health programme outlined in the Budget, I am glad that the State Health Ministers have met at Delhi for discussion on important policies to be followed in the country on all health matters. 'Flu is receiving due attention and I find that the Health Ministers' Conference at Delhi has reviewed various aspects of the disease and considered how best it could be controlled. The preventive aspect of the problem should receive adequate attention and I would propose that following the Delhi conference, the Health Minister here should convene a conference of Health Officers of this State. (An hon. Member : 'Flu has subsided.) Yes, but I want radical steps to be taken to prevent the spread of the disease. So it is I suggest that following the discussion at Delhi, the Health Minister should convene a conference of State Health Officers and discuss the measures to be adopted, prophylactic measures, to check the spread of the disease and take concerted action such as propaganda in the villages and towns, and more especially in schools.

Sir, the Budget speech refers to the rural water-supply programme. In this connection, I would like to refer to Courtallam in Tirunelveli district. It is a well-known health resort. Formerly, it used to attract visitors only during the season from June to September. Now it attracts visitors all the year round. I attended the recent Central Tourist Conference at Simla and made proposals for

[Sri T. Purushotham]

[1st July 1957]

the development of Courtallam as a first-class tourist centre. Courtallam has now been made a township. Very many amenities are being provided. But there is the long-felt want of good drinking water in the place. Supply of good water has been engaging the attention of the Government for a long time. I know a combined water-supply scheme for Courtallam and adjoining villages including the commercial town of Tenkasi was investigated and I was told that Government sanction for starting the scheme this year would be accorded. But in this Budget we find that there is no mention about it in the list of new schemes to be taken up this year. I request the Hon. Minister to take this up and see that water-supply is provided for this important tourist-cum-pilgrim centre, a health resort, to which not only foreign tourists are proposed to be attracted on account of the beauty of the spot but also home tourists who go there in large numbers for bath and health purposes.

The welfare of Harijans and Backward Classes has also been referred to in the Budget speech. I came across a Government Order in which a new category of backward community called the most backward communities has been instituted. The order provides that the communities mentioned in the annexure to that order should be classified as 'most backward class' among the other Backward Classes now recognized in the State, and that they should be granted educational concessions admissible to the Scheduled Castes from the Academic year 1957-58. When they have been recognized as the 'most backward classes', something must be done for them in the matter of admission to professional colleges. I find that in the case of Scheduled Castes and Scheduled Tribes the minimum of 45 per cent marks required for admission to professional colleges has been waived but in the case of the most backward classes no such concession has been given so much so they have to take their turn with the other backward communities. I refer to this question because there is the selection now going on for the professional colleges and there are not enough Scheduled Caste candidates to fill up the quota fixed for that community. When there are a number of seats thus left out, I learn that they are to be transferred to the pool of general seat candidates. Because some of the backward classes have been recognized as being most backward and thus behind the backward classes in the matter of education, etc.—I believe they are above the Scheduled Castes and below the backward classes—the 'most backward classes' should have the benefit of the seats left over from the quota for the Scheduled Castes. These vacant seats allotted to Scheduled Castes should not be transferred to the general pool. I would request the Hon. Ministers kindly to examine this question in view of the provision made in the Constitution that special safeguards should be provided for really backward classes and also in view of the recent Report of the Backward Classes Commission. I would request that provision may be made for the transfer of seats allotted to the Scheduled Castes and not filled up by them, to the most backward classes and not to the general pool.

1st July 1957]

[Sri T. Purushotham]

I have only one or two points more to mention. I wanted to say a word about motor transport. We should like to know the policy of the Government in regard to nationalization of motor transport. We are working the nationalized City transport and also the Kanyakumari transport, I believe, in a satisfactory and profitable way. This should set us thinking about the expansion of the nationalization scheme. Several new bus routes—long-distance, inter-district routes—are being opened. I should like to state that there are more than one hundred applications for permits from existing operators and new entrants for each of these long-distance routes. I do not know on what policy the Transport Commissioner or the Deputy Transport Commissioner, who is to decide the question, will be able to grant these permits, making the selection out of these one hundred and odd applications. I would propose to Government that as a step towards the nationalization of bus transport, they should themselves run their own buses on these long-distance, inter-district routes. I would request the Government to consider this proposal and see if Government buses could not be put on these routes taking them away from the private sector.

It is seen that a provision of Rs. 100 lakhs has been made in the Second Five-Year Plan of the Central Ministry of Health for assisting the development of Indian systems of medicine. A provision of Rs. 521 lakhs has also been made in the State Plans for the development of Indian systems of medicine. Under this scheme, Central assistance will be given to meet the recurring cost of the maintenance of research beds in select institutions and for *ad hoc* research schemes, on the merits of each scheme, and for providing needed improvements to existing teaching institutions and for the establishment of new teaching institutions in the State. But it is a pity, Sir, that the Siddha system of medicine has been entirely left out of this scheme. The Government of India do not seem to have considered it at all. The Siddha system is entirely a Tamil system. It is different from Ayurveda. It is not the same as Ayurveda and should not be classified as part of Ayurvedic system. Adequate funds should be allotted for the development of the Siddha system. I know the Hon. the Chief Minister is very much interested in it, and I would request him and the Hon. the Health Minister to start a research institute for the Siddha system. It should be started in Madras. We find that there is a Central Institute of Research in indigenous systems of medicine in Jamnagar. The starting of a Research Institute for the Siddha system in Jamnagar would not do. It should be in Madras and I appeal to the Government to avail themselves of the funds provided in the Second Five-Year Plan for the development of indigenous systems of medicine and move the Central Government for starting a Siddha School of Medicine and Research Institute here in Madras.

Coming to the list of new schemes, I find that there is a provision of Rs. 1,74,000 for grants for the Public Library Service Scheme. We do not have any details of the proposal. We should very much

[Sri T. Purushotham]

[1st July 1957]

like to know what this is about. We have got the Madras Public Libraries Service Act here and we have got the State Central Library, the District Central Library and the Local Library Authorities functioning throughout the State. We have made a proposal that the working of the Local Library Authorities should be reviewed and that salutary changes should be introduced in the present Public Libraries Act. I am sure the Hon. the Education Minister is considering that aspect, but what this provision in the Budget is, I am not able to understand. Hon. Members of this House would be interested to know what exactly the proposed scheme is, and what is it that is to be done with this provision of Rs. 1,74,000 in the Budget.

I am glad to find that under 'Information and Publicity' provision has been made for the opening of a Tourist Bureau at Madurai at a cost of Rs. 12,100. Fifty per cent grant will be available for this scheme from the Central Government. Such Tourist Bureaux should be opened at all important places of archaeological and historical interest in the State as well as in pilgrim centres. At the recent Central Tourist Traffic Advisory Committee meeting held at Simla, it was pointed out that the Government of India would be able to give subsidy for the opening of Tourist Bureaux not only at Madurai but at other places also. I would request the State Government to devote greater attention to tourist matters and provide adequate facilities for tourists visiting South India. The Central Tourist Traffic Advisory Committee also suggested the constitution of a State Advisory Committee at State Government level. Some of the State Governments have already constituted such committees and I would request our Government also to have a Tourist Committee constituted here at State level for the development of tourist traffic in this State as a whole.

Lastly, Sir, I wish to refer to the fact that the strength of the Madras Legislative Council is proposed to be raised to 63. I would request you, Sir, to consider whether this hall would suffice for accommodating the enlarged Legislative Council. I am glad the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Finance Minister and also the Hon. the Public Works Minister are here. I find that the Government are putting up additional buildings on the top floor of the Secretariat. I believe that steps should be taken even now to put up a suitable House for the Council on the first floor in the adjoining building. I would suggest that in the first floor on the other side a Legislative Chamber could be put up for the Council.

SRI K. BALASUBRAMANIA AYYAR: We are old men here.

* **SRI T. PURUSHOTHAM:** Sir, you have seen the Legislative chambers in other countries and I would appeal to you to use your influence with the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Finance Minister and examine the proposal that I have made and do the needful. With the recent experience of the Parliament Houses in the Commonwealth, I am sure, our Chairman will not fail us in this matter, and I would say 'Long live our Chairman'.

1st July 1957]

MR. CHAIRMAN : Thank you, Mr. Purushotham, for your kind words of welcome to me. I believe I will be getting an opportunity in the near future to talk to the Legislators on what I have seen in other parts of the Commonwealth. I can straightway say that we compare very favourably with any other Parliament of the Commonwealth or any Parliament in Europe which I have seen. Thank you very much.

3-40
p.m.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் ஆசிரியர்களுக்கும் கல்வியின் மூலமாகத்தான் ஒரு நாடு முன்னேற்றம் அடையும் என்று நினைப்பவர்களுக்கும் ஒரு ஏமாற்றமாகவே இருக்கிறது. ஒரு சமூகமானது கல்வியினால்தான் முன்னேற்றம் அடைகிறது என்பது யாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம். சுதந்திரம் வந்து 10 வருஷங்கள் ஆகியும் கல்வித் திட்டத்தில் மாறுதல் இல்லாமல்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அது ஒரு வருந்தத்தக்க விஷயம். மற்ற எல்லா விஷயத்திற்கும் சென்னை ராஜ்யம் ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கும்பொழுது ஏன் கல்வித் திட்டத்திற்கும் அது ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்க முடியாது? மற்றவர்களுக்கு நாம் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்க வேண்டும். இதைப்பற்றி இந்தப் புனிதமான சபையில் அனேக தடவை சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பழைய முறையை மாற்றாமல் ஏதோ புதிதாக ஒரு லக்ஷம் குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பக் கல்வியைப் புகுத்தியிருக்கிறோம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைய தினம் பத்திரிகை மூலமாக பெரிய தலைவர்கள் எல்லாம் இந்தியம் ஒரே நாடாக இருக்க வேண்டும், எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும், தன்னலம் அற்றவர்களாயிருக்கவேண்டும் என்று சொல்ல அவசியம் ஏற்பட்டால், இதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் காரணம் கல்விதான் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. நல்ல குணங்கள் ஏற்படுவது 6-வது 12 வயதுக்குள் ஆரம்பப் பள்ளியில்தான். இன்று பள்ளியில் குழந்தைகளாயிருப்பவர்கள்தான் வருங்கால சமூகம். வருங்கால சமூகம் தன்னலமற்றதாகவும் தேசாபிமானம் உள்ளதாகவும், கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றக்கூடிய மனோவலிமை, தேகவலிமை உடையவர்களாயும் இருக்கவேண்டுமானால் கல்வித் திட்ட மாறுதலினால்தான் அதைச் செய்யமுடியும். பள்ளிகளில் 6 வயது முதல் 12 வயது வரையிலுள்ள பிள்ளைகளிடத்தில் சொல்லிக்கொடுத்தது அப்படியே கிராமபோல் மாநில மனதில் பதிந்து கொண்டு வருகிறது. இதற்காக ஆசிரியர்களைக் குறை சொல்லுவதில் பயனில்லை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட திட்டத்தைத்தான் அவர்கள் நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற கல்வி உபயோகமற்றதாக இருக்கிறது. ஒரு சரித்திரப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டால், எந்தக் சாலத்திலேயோ ஆங்கிலேயரால் எழுதப்பட்ட சரித்திரத்தை அப்படியே தமிழில் அல்லது தெலுங்கில் எழுதி வைத்து அதை நமது குழந்தைகள் கிருப்பித் திருப்பிப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் கிடைத்த 10 வருடங்கள் ஆகியும் இவைவெல்லாம் இன்னும் மாற்றப்படவில்லை. கணக்குப் புத்தகங்களை எடுத்துப்பார்த்தால், இவ்வளவு சாராயத்தில் எவ்வளவு தண்ணீர் சேர்க்கவேண்டும் என்ற கணக்குகள் எல்லாம் இருந்தன. நான் இச்சபையில் எடுத்து எடுத்துக்காட்டினதின் பலனாக இப்பொழுது இல்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இன்னும் பாலில் எவ்வளவு ஜலத்தைச் சேர்க்கவேண்டும் என்கிற கணக்கும், உயர்ந்தரக் காப்பிக்கொட்டையில் எவ்வளவு மட்டரகம் சேர்ப்பது என்கிற கணக்குகளும் இருக்கின்றன. சர்க்கார் ஏற்படுத்திய டெக்ஸ்ட் புக் கமிட்டி (Text Book Committee) இப்படிப்பட்ட கணக்குப் புத்தகங்களை சிபார்சு செய்கிறது. ராமசாமி அய்யர் அவர்களது புத்தகம் வேண்டாம், கிருஷ்ணசுவாமி அய்யர் அவர்களது புத்தகத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று பள்ளிகள் மாற்றி மாற்றி புத்தகத்தை மாற்றி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, புதிய மாற்றங்கள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இந்தக் குறைகளையெல்லாம் நீக்கவேண்டும்.

[Sri G. Krishnamoorthy]

[1st July 1957]

அடுத்தபடியாக, பலதடவைகள் நான் எடுத்துக்காட்டியது போல், காஷ்மீர் முதல் கன்னியாகுமரி வரையிலும் உள்ள உண்மைப் பள்ளிக் கூடங்கள் சினிமாக்கள்தான். சினிமாக்கள் கல்வியைப் பரப்பி வருகின்றன. இந்த சினிமாவானது பள்ளிப்பிள்ளைகளின் மனதைக் கெடுத்து வருகிறது. இதனால் பலவிதமான கெடுதல்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த விதமான Anti-social elements-களை எல்லாம் போக்கடிக்கவேண்டும். இதற்கு இந்த சர்க்காரிடத்தில் பூரண அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும் இதற்கான Censorship அதிகாரிகளிடம் சொல்லி நிலைமையை மாற்றலாம். நமது ராஜ்யம் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கலாம். இந்த சினிமாக்களை எல்லாம் குறைந்தது 12 வயது வரையிலும் பார்க்கக்கூடாது என்றும், கல்வி சம்பந்தமான சினிமாக்களை மாத்திரம்தான் பார்க்கலாம் என்றும் கட்டாயமாக ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். அப்படிக் கொண்டுவந்தால் தான் இந்த மாதிரியான மாற்றங்கள் வர முடியும். இதல்லாமல் 55 கோடி ரூபாயில் 11 கோடி ரூபாய் கல்விக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்றும் வருவாயில் 20 சத விதிக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்றும் சொல்லுவதில் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. இதையெல்லாம் சரியான விதத்தில் செலவு செய்யவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு எவ்வளவோ குறைகள் இருக்கின்றன. அவைகளை நிவர்த்தி செய்யலாம். இன்றைக்கு பள்ளிகளுக்கு இன்னும் வரவேண்டியவர்கள் 30 லட்சம் பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒரு வருடத்திற்குள் ஒரு லட்சம் பிள்ளைகளைத் தான் பள்ளிகளுக்குக் கொண்டு வர முடிந்தது என்று சொன்னால், இன்னும் 29 லட்சம் பிள்ளைகளைக் கொண்டு வருவதற்கு இன்னும் 29 வருடங்கள் ஆகும் என்று தோன்றுகிறது. ஆரம்பக் கல்விக்காக எல்லோரும் செலவிடுவதைச் சேர்த்து 10 கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. 60 லட்சம் குழந்தைகள் படிக்க 20 கோடி ரூபாயாகும். மொத்த வருவாயில் 55 கோடி ரூபாயில் 20 கோடி ரூபாய் ஆரம்பக் கல்விக்கு மட்டும் ஒதுக்க முடியுமா? அரசாங்கம் 11 கோடிக்கு கூடுதல் தரவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் பணத்தை உபயோககரமான முறையின் செலவிடவேண்டும். பழைய பாடங்களை திருப்பித் திருப்பிப் படிக்கக்கூடிய முறையை மாற்றவேண்டும். அவசியமில்லாத விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடங்களை மாற்றவேண்டும். நமது பிள்ளைகள் தேசாபிமான முள்ள நல்லபிரஜைகளாக ஆக்கக்கூடிய பாடங்களும் இடுக்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களில் 2½ மணி நேரம் அல்லது 3 மணி நேரம் படிப்பு என்று மாற்றி அதிகமான பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அவசியமான காரியங்களை, அதாவது ஒருவன் உணவு, உடை, தங்கியிருக்க இடம் இவைகளை அடையும் வழிகளைச் செய்யவேண்டும். இப்போது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் 11 கோடி ரூபாய் போதாது என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அதைக் கவனமாகப் படித்து கொடுக்கலாம்.

அடுத்ததாக நாட்டின். நாடகரீக நிலை எவ்விதம் இருக்கிறது என்று பார்த்தால், அது இன்று சோகெட்ட நிலையில் இருக்கிறது. உதாரணமாக ஸ்ரீரங்கம் போன்ற இடங்களில் குப்பை கூளங்களை அகற்றுவதற்கு மோட்டார் வருகிறது. அதில் ஒரு நாள் டயர் வெடித்து விட்டால் அன்றைக்கு மோட்டார் வரமுடியாது. ஒற்றைமாட்டு வண்டியில் கொண்டு போனால் ஒழுங்காக தினசரி குப்பை கூளங்களை அகற்றிக்கொண்டு இருக்க முடியும். அவ்வாறு இல்லாததால், 15 இடங்களிலுள்ள குப்பை கூளங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே இடத்தில் மோட்டாருக்காகக் குவிந்து கிடக்கிறது. அப்படி நிருந்தால், காலரா வராமல் என்ன செய்யும்? கூடியரோகம் வராமல் என்ன செய்யும்?

3-50
p.m. இப்பொழுது நாடகரீகம் முற்றி விட்டது. மாடு இழுக்கமுடியாத டயர் வண்டிகளில் மூட்டையை ஏற்றிக்கொண்டு வண்டி ஓட்டுவதை சென்னையிலேயே பார்க்கலாம். யாரோ ஒருவர் ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் தார் குச்சியால் மாட்டைக் குத்திக் கொண்டே வெகு

1st July 1957] [Sri G. Krishnamoorthy]

வேகமாகப் போனாராம். அவர் எங்கு போகிறார் என்று கேட்டபொழுது, அவர் ஜீவகாருண்யம் பற்றி எஸ்.பி.வீ.எ.-யில் ஒரு லெக்சர் கொடுக்கப்போவதாகச் சொன்னாராம். ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி லெக்சர் செய்யப் போகிறவர் தார் குச்சியால் மாட்டைக் குத்தி மாட்டு வண்டியில் வேகமாகச் செல்கிறார். ஜீவகாருண்யம் எப்படியிருக்கிறது? ஹார்பர் பக் கத்தில் சென்று பார்த்தால் தெரியும். மாட்டு வண்டிகளின் மீது சதுரப் பெட்டிகளை ஆகாயத்தை எட்டுகிற மாதிரி அடுக்கிவைத்துச் செல்வதைப் பார்க்கலாம். இப்படியாக நாகரீகம், நாகரீகம் என்ற பெயரால் நம்முடைய நடைபுடையாவனையெல்லாம் மாற்றி விட்டன. ராமராஜ்யம் வரவேண்டுமென்று நமது தேசப் பிதா காந்தியடிகள் கனவு கண்டார்கள் என்றால், அதைப் பள்ளிக்கூடங்கள் மூலமாகத்தான் சர்க்கார் கொண்டுவர முடியும். ஆகவே, பள்ளிக்கூடத்தில் இப்பொழுதுள்ள முறை மாறினால் அல்லாது நமது இன்றைய நிலைமை மாறவே மாறாது. நாம் எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம், எப்படி போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிய வேண்டியது சர்க்காரின் கடமையாகும். சர்க்காருக்கு எல்லாவிதமான அதிகாரங்களும் இருக்கின்றன. ரேஷன் சமயத்தில் நாம் பார்த்தோம். ஒருவன் எவ்வளவு சாப்பிட வேண்டுமென்று கணக்குப் போட்டு அதன்படி நடக்கச் செய்ய சர்க்காருக்கு சக்தியிருந்ததே! ஆனால் மனிதனின் பழக்க வழக்கங்களை மாற்ற அரசாங்கத்திற்கு சக்தியில்லையா? ஆகவே, அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க சர்க்கார் ஒரு சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும். ஆகவே, இப்பொழுதுள்ள நாகரீகம் என்கிற சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள நிலைமை மாறி ராமராஜ்யம் ஏற்படவேண்டுமென்றால், கல்வி என்ற ஆபத்தால்தான் அதை ஏற்படுத்த முடியும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அகில இந்திய ரீதியில் இப்பொழுதுள்ள கல்வித் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். அகில இந்திய ரீதியில் இப்பொழுதுள்ள கல்வி முறை மாற்றியமைக்கப்படாவிட்டால், நமது ராஜ்யத்திலாவது அதை மாற்றியமைத்து நாம் பிறருக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கவேண்டும். தேசாபிமானத்திற்கு உகந்த பாடங்கள்தான் நமது பள்ளிக்கூடங்களில் கற்பிக்கப்படவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நாம் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கும் பாடங்கள், வாழ்க்கையில் உபயோகப்படும் படியான பாடங்களாய் இருக்கவேண்டும். சுகுரு, திப்பிலி, மிளகு என்றால் என்ன? இவைகளால் என்ன உபயோகம்? அவைகளை எப்படி உபயோகித்தால் உம்பிற்கு நல்லது என்பதைப்பற்றி நமது மாணவர்களுக்கும் மாணவிகளுக்கும் ஒன்றும் தெரியாது என்பது மாத் திரமல்ல அவைகளைப் பற்றிய ஒன்றும் பாடப்புத்தகத்தில் காணவும் காணோம். அரணை என்பதற்கு உள்ள ஆங்கிலப் பதம் நமக்கு தெரியாது. கம்பினிப் பூச்சி கடித்தால் விஷமா என்றால் நமது மாணவர்களுக்குத் தெரியாது. திரும்பத் திரும்ப படித்ததையே படித்துக்கொண்டு சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தாத புத்தகப் புழுவாய் ஏதோ பரிசை எழுதி பாஸ் டண்ணுகிறார்கள். அவ்வளவுதான். ஆகவே இப்பொழுதுள்ள பரீட்சைத் திட்டத்தை மாற்றியமைக்கவேண்டும். ஆதிகாலத்தில் இருந்தவர்கள் புத்தி வலிமையோடுகூட தேச வலிமை உள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஆனால் பிற்பாடு வந்த ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாக “இண்டெலக்சவல் ஜயன்ட்ஸ் பிலிக்ஸ் பிக்மீஸ்” என்ற நிலைமைக்கு உள்ளானார்கள். இப்பொழுதோ மாணவர்களுக்கு தேச வலிமையும் இல்லை. மனோ வலிமையும் இல்லை என்ற நிலையில் தான் இருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலைக்கு ஆசிரியர்கள் பொறுப்பாளி என்று சொல்வதற்கில்லை. பெற்றோர்களையும் பொறுப்பாளிகள் என்று சொல்வதற்கில்லை. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை சினிமாவிலுல்தான் அதிகமாக ஏற்படுகிறது. கல்வி முறையானாலும் சரி வேறு எந்தக் காரியமானாலும் சரி அந்தந்த தேசத்திற்குப்போய், இருப்பது மிகவும் அவசியமாகும். உதாரணமாக, முட்டக்கோலை இங்கு கொண்டு வந்து நடடால் அது காய்க்குமா? காய்க்காது. அதற்குத் தக்க சீதோஷ்ண நிலை இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் அது வளர முடியாது. ஆகவே, சர்க்கார் இப்பொழுதுள்ள கல்வி முறையை மாற்ற தங்களுடைய வசதிகளை உபயோகப்படுத்தவேண்டும். இல்லாவிடில் கல்விக்காக நாம் செலவிடும் 11 கோடி

[Sri G. Krishnamoorthy]

[1st July 1957]

ரூபாயும் விழலிற்கு இறைத்த நீராகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மாணவர்களின் குணத்தை மாற்றுவதற்கு உள்ள இயந்திரத்தின் 'பிவட்' ஆசிரியர்கள் ஆவார்கள். கல்வி என்பது விஷயங்களைப் புடுத்துவதற்கு மாத் திரமல்ல ஆதமீகத் துறையிலும் அவர்களது அறிவை மேம்படுத்துவதுதான் உல்கி. ஒரு 'ஸெக்யூலர்' ஸ்டேட்டிஸ், பள்ளிக்கூடங்களில் மத போதனை நடத்தக்கூடாது என்று சொல்லக் கூடும். நீதிகள் பிறருக்கு உபயோகமாகவும், தனக்கு உபயோகமாகவும் இருக்குமானால் அதை ஏன் பாடப் புத்தகங்களில் புகுத்தக் கூடாது? அது பாடப் புத்தகங்களில் புகுத்தப்படவேண்டும். இப்பொழுது 'டொமஸ்டிக் ஸயன்ஸ்' என்று ஒன்று இருக்கிறது. பெண் குழந்தைகள் சமைத்துப் போடுவதற்கு வீட்டை விட்டுப் பள்ளிக்கூடங்களில் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் அதை என்ன சொல்லுவது?

DR. A. SREENIVASAN : புத்தகத்தில் இருப்பதுபோல் சமைத்துச் சாப்பிட முடியாது. நான் சாப்பிட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன்.

*SRI G. KRISHNAMOORTHY : சிக்கனமாகக் குடித்தனத்தை எப்படி நடத்துவது என்பதுபற்றி பாடப் புத்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அதற்கு அர்த்தமுண்டு. இன்றைய சூழ்நிலையில் குழந்தைகளைப் பெற்றோர்கள் ஆசிரியர்களிடம் விட்டுவிடுகிறார்கள். குழந்தைகள் யாருக்கு பயப்பட்டாலும் பயப்படாவிட்டாலும், இன்றும் உபாத்தியாயர்களுக்குப் பயப்படுகிறார்கள். "விளக்கெண்ணெய் சாப்பிடுகிறாயா, இல்லையேல் உங்கள் ஆசிரியரைக் கூப்பிட்டீரா?" என்று சொன்னால் உடனே குழந்தை விளக்கெண்ணெய் ஆனாலும் சரி, அதை உடனே சாப்பிட்டுவிடுகிறது. முன்பு தன்னிடம் மாணவனாயிருந்த ஒரு வியாபாரியை ஒரு ஆசிரியர் சந்திக்கும் போது உடனே அவன் "அன்று எனக்குக் கணக்கு சரியாக வரவில்லை என்று குட்டினீர்களே, அன்று உங்கள் கையில் குட்டு பட்டதில் தான் இன்று நான் மேம்பட்டு நன்றாக இருக்கிறேன்" என்று சொல்வான். இன்றும் மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்களிடம் உள்ள மதிப்பு குறையவேயில்லை. ஆசிரியர்களுக்கு பெற்றோர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் மரியாதை குறைந்திருக்கலாம். ஆசிரியர்களுக்கு அதிகாரிகளிடமிருந்து கிடைக்கும் மரியாதை குறைந்து விட்டது. (சிரிப்பு.) ஆனால் குழந்தைகளிடமிருந்து கிடைக்கும் மரியாதை குறையவில்லை. ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதியையாவது செய்திருக்கலாம். அதாவது, அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் போதுமான அளவு ஊதியமாவது கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். தற்சமயம் அவர்களுடைய ஊதியத்தில் 12 ரூபாய் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் சர்க்காருக்கு எனது வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கப்படும் கிராக்கிப் படியில்—12 ரூபாயில் 5 ரூபாய் சம்பளத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 12 ரூபாயும் கிராக்கிப் படியாகக் கொடுக்கப்படவேண்டும். அடுத்தபடியாக, செகண்டரி ஸ்கூல் ஆசிரியர்களின் குறுக்கே மாணேஜ்மெண்ட் நிற்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு பல யஜமானர்கள் உண்டு. ஒன்று, ஹெட்மாஸ்டர், அடுத்தது கரெஸ் பாண்டென்ட், அடுத்தபடியாக டி.ஈ.ஓ., பின் "பேரண்ட்ஸ்", பின் "ப்யூப்பிள்ஸ்". ஆசிரியர்களுக்கு இப்படி பல யஜமானர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் தங்களது வேலையை ஒழுங்காகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வரையில், அவர்கள் யாரைக் கண்டுப் பயப்படவேண்டியதில்லை, அவர்களுக்கு யாதொரு கவலையுமில்லை. சர்க்கார் சில சலுகைகளை ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுத்தாலும், இந்த ஏஜென்ஸிகள் அவைகளைக் கொடுப்பதில்லை. எப்ரல் 1-ம் தேதி வாங்கக்கூடிய 7 ரூபாய் கூடுதல் இன்னும் அநேகப் பள்ளிக் கூடங்களில் கிடைக்கவில்லை. பல மத்தியதரப் பள்ளிகளிலும், உயர்தரப் பள்ளிகளிலும் அது இன்னும் கிடைக்கவில்லை. சர்க்கார் சொன்னால் அவர்கள் கொடுத்து விடுவார்களா? அவர்கள் குழந்தைகளின் சம்பளத்தை அரை ரூபாய், ஒரு ரூபாய் என்று உயர்த்தப் போகிறார்களாம். இப்பொழுது சர்க்கார் என்ன செய்யப்போகிறார்கள்? இப்பொழுது மாணேஜ்மெண்ட்

1st July 1957]

[Sri G. Krishnamoorthy]

டிருகு லாபமா நஷ்டமா என்றால் நஷ்டம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி நஷ்டம் இருந்தால், இப்படிப் பள்ளிகளை நடத்திக் கொண்டிருப்பார்களா? இந்த ஏஜென்ஸி லிஸ்டம் எதனால் ஏற்பட்டதோ? அதை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்கு ஒரு பார்முலா சொல்கிறேன். கட்டப்படும் எல்லா பீஸ், ஸ்டேஷன் பீஸ், எக்ஸ்கர்ஷன் பீஸ் போன்றவைகளை கஜானாவில் கட்டவேண்டும், அதை ஆடிட் செய்யவும் வேண்டும். ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தை ஹெட் மாஸ்டர் எழுதி வாங்க ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டும். கஜானாக்களிலிருந்தே ஆசிரியர்கள் சம்பளம் முதல் தேதியே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும். அதனால் உள்ள லாபமோ நஷ்டமோ சர்க்காருக்கு வரட்டும். மாணேஜ்மென்டிடற்கு இத்தனை பெர்ஸண்டேஜ், ஆசிரியருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மொத்த துகையில் 15 சதவிகிதம், என்று தனித்துகை கொடுக்கப்பட வேண்டும். இல்லாவிடில் 27-ம் தேதி தீபாவளி என்றால் அலோக பள்ளிகளில் முந்தினமாதச் சம்பளம் கிடைப்பது 29-ம் தேதியிலாயிருக்கிறது. எய்ட் ஸ்கூல்களை எடுத்துக் கொண்டால், லாபம்தான் வரும். 1947-க்கு முன் இவைகளை நடத்துவதால் நஷ்டம். அதற்குப் பின் நடத்துவதில் லாபம். எலிமெண்டரி ஸ்கூலை எடுத்துக் கொண்டால், இது நேர்மாறாகும். 1947-க்குப் பிறகு அவைகளுக்கு அதிக லாபமில்லை. பல தரப்பட்ட மாணேஜ்மெண்டுகளும் வேண்டும். எல்லாவற்றையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. உபாத்தியாயங்களின் status உயர்த்தப்படவேண்டும். தற்போது சர்க்காரால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் பென்ஷன் திட்டத்தினால், ஆசிரியர்களுக்கு சிறிது தொகை பென்ஷனாகக் கிடைத்தாலும், அதை வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது டீக்கடையிலாவது சென்று டீ சாப்பிட்டு வாழ்க்கையை நடத்தமுடியும்.

பென்ஷன் சம்பந்தமாக இரண்டு விதிகளைத் திருத்தவேண்டுமென்று சொன்னேன். எல்லோருக்கும் கொடுத்திருப்பதுபோல் ஆசிரியர்களுக்கும் பென்ஷனில் temporary increase-ஆக பஞ்சப்படியையும் சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். இதை உயர்த்துவதுபற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ புருஷோத்தம் அவர்கள் கூடப் பேசினார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 10, 12 பென்ஷன் இருக்கப்போகிறது. அத்துடன் ரூ. 5, ரூ. 6 பஞ்சப்படி சேர்த்துக் கொடுத்தால் மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும். Compassionate gratuity அதாவது 10 வருஷத்திற்குள் ஒருவர் இறந்துபோனால் உயர்ந்த பட்சமாக ரூபாய் 1,000 கொடுக்கிறார்கள். அந்த விதி ஆசிரியர்கள் விஷயத்திலும் அமுலாக்கப்பட வேண்டும். ஒரு சமயம் ஆசிரியர்கள் தீர்க்காயுசுடன் இருப்பவர்கள் என்று நினைத்துவிட்டார்கள் போலும். (சிரிப்பு.) ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த Compassionate gratuity-ம் பஞ்சப்படியையும் சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆசிரியர்கள் தாங்களாகவே வேலையை விட்டுவிட்டால் அவர்களுடைய முந்தின சர்வீஸ் பென்ஷனுக்கு கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படாது என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. ஆசிரியர்களை பயமுறுத்தி மாணேஜ்மெண்டார் resignation letter எழுதி வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். ஹெட்மாஸ்டர்கள் டி.ஈ.ஓ.-வில் சொல்லி சேர்ப்பிடுகேட்டை ரத்து செய்துவிடுவதாகப் பயமுறுத்தி கால் கடுதாசியில் "resignation" எழுதி வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். ஆகையால் சர்வீஸ் broken ஆக இருந்தாலும்கூட மொத்த சர்வீஸையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு 30/120 என்ற formula படி பென்ஷன் கொடுத்தால் நல்லது. ஆசிரியர்களுக்கு பென்ஷன் அனுமதித்து 2½ வருஷங்கள் ஆகியும் ஒருவருக்குக்கூட இன்னும் பென்ஷன் கிடைக்கவில்லை. எல்லா பேர்களும்கூட இன்னும் டி.ஈ.ஓ. ஆபீஸிலேயே இருக்கின்றன. அக்கௌண்டன்ட்-ஜெனரல் ஆபீஸில் 8 நாட்களில் வேலையை முடிப்பதற்கு சிப்பந்திகள் தயாராக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பேப்பர்களை டி.ஈ.ஓ. ஆபீஸிலிருந்து சீக்கிரமாக அனுப்ப உத்தரவு போடும்படி நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எல்.டி. ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் பென்ஷன் கொடுக்கப்படவில்லை. சர்க்காரில் அதிகச் சம்பளம் வாங்குபவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருந்த போதிலும் அவர்களுக்கு உயர்ந்த பட்சமாக பென்ஷன் 500 ரூபாய்தான்

[Sri G. Krishnamoorthy]

[1st July 1957]

என்று இருக்கிறதே ஒழிய பென்ஷன் கொடுக்கப்படாமலில்லை. எல்.டி. ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் ரூ. 75 அல்லது 85 முதல் ரூ. 150 அல்லது 200 வரையில்தான். இந்த பட்ஜெட்டில் ஆசிரியர்கள் எதிர்பார்த்தது வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ், **Medical concession**, எல்.டி. ஆசிரியர்களுக்கு பென்ஷன், இவைகள் போன்ற சலுகைகள் தான். இம்மூன்று சலுகைகளும் அளிப்பதற்கு மொத்தமாக 15 லட்ச ரூபாய்தான் செலவாகும். ஐம் பத்தாறு கோடி ரூபாய் வருமானம் 61 கோடி ரூபாய் செலவு இருக்கக் கூடிய நம் ராஜ்யத்தில், ஆசிரியர்களுக்காக 15 லட்ச ரூபாய் செலவழிப்பது கஷ்டமில்லை. நூற்றுக்கு 50 சதவிகிதம் **aided school** ஆசிரியர்கள்தான். நான்கு 108,000 பேர்கள் இருக்கிறோம். அதில் 54,000 ஆசிரியர்கள் **aided school** ஆசிரியர்கள். அவர்களுக்கு மாத்திரம் வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படவில்லை. கனம் முக்கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் கல்வி மந்திரியாக இருந்த காலத்திலேயே இதற்கு 10 லட்சம் ரூபாய்தான் செலவாகும் என்று கருதப்பட்டது. இப்பொழுது ஆந்திரா பிரிந்துபோய்விட்டது. மலபார், தென் கன்னடம் பிரிந்தாகிவிட்டது. ஆதலால் இதற்கு ரூபாய் 5, 6 லட்சம்தான் செலவாகும். எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் **medical concession** கொடுக்கவேண்டும். எய்டெட் ஸ்கூல் ஆசிரியர்களாக இருந்தால் நோய் வராதா? வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ், **medical concession**, எல்.டி. ஆசிரியர்களுக்குப் பென்ஷன் ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் சேர்த்து ரூபாய் 15 லட்சம்தான் செலவாகும். ஆதலால் கனம் முதல் மந்திரி, நிதி மந்திரி அவர்கள் இதை யோசித்து பட்ஜெட் **Appropriation Bill**-ல் ஆவது இந்தச் சலுகைகளையும் சேர்ப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

முக்கியமாக ஒரு விஷயம் மனதை உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அதாவது **Appendix 28 of the Madras Educational Rules**-இல் ஒரு விதி இருக்கிறது. உபாத்தியாயர்களுக்கும் மாணேஜ்மெண்ட்டாருக்கும் ஒரு கான்டிராக்ட் முறை இருக்கிறது. அதாவது வேலையை விட்டு நீக்க மூன்று மாத நோட்டீஸ் கொடுக்கவேண்டும். சம்பளம் கொடுத்தோ, கொடுக்காமலோ ஆசிரியர்கள் வேலையை விட்டு நீக்கப்படுகிறார்கள். புனிதமான ஆசிரியத் தொழிலில் கான்டிராக்ட் முறை அமுலில் இருப்பது நியாயமில்லை. மாணேஜ்மெண்ட்டார் தலைமை ஆசிரியர்களையே வேலையை விட்டு நீக்கிவிடுகிறார்கள். தலைமை ஆசிரியர்கள் கதி அப்படியானால் ஆசிரியர்கள் கதி கேட்பானேன்? இந்த அநீதியைத் தடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதில் சர்க்காருக்கு ஒன்றும் செலவு இல்லை. பேரு முனையால் இதைச் செய்துவிடலாம். ஒரு வருஷம் சர்வீஸ் ஆகி உத்தியோகம் காயமாகி விட்டால் சர்க்கார் சிப்பந்திகளை நீக்குவதற்கு என்ன விதிகள் இருக்கின்றனவோ அதே விதிகளை ஆசிரியர்கள் விஷயத்திலும் பின்பற்றவேண்டும். ஆசிரியர்களும் தவறுகள் செய்யலாம். அப்படித் தவறு செய்தால் சர்க்கார் சிப்பந்திகளைப்போல் சஸ்பென்டு செய்யுங்கள், அலவன்ஸ் கொடுங்கள், **enquiry** நடக்கட்டும், **explanation** வாங்குங்கள். ஆனால், திடீரென்று 53, 54 வயதில் ஆசிரியர்களை வேலையை விட்டு நீக்கிவிட்டால், அவர்கள் பெரிய குடும்பத்தை வைத்துக்கொண்டு எப்படி சமாளிப்பார்கள்? இந்தக் குறையை நீக்குவதற்கு சர்க்காருக்கு ஒரு பேரு முனையான் செலவு. ஒரு தம்படிகூட செலவு கிடையாது. மேலும், விடுமுறை விதிகளை (**Leave rules**) எய்டெட் ஆரம்பப் பள்ளி விதிகளைப்போல் எல்லாப் பள்ளிக் கூட ஆசிரியர்கள் விஷயத்திலும் அமுல் நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவது ஐந்து வருடத் திட்டம் ஆரம்பமாகி ஒரு வருஷம் ஆகிறது. முன்பு இந்தியா பூராவிலும் கல்விக்காக 6,000 கோடியில் 1,000 கோடி. அதாவது 16 சதவிகிதம் ஒதுக்கப்பட்டது. நம் சர்க்கார் ரூபாய் 398 கோடியில் கல்விக்காக 38 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியது. அதாவது 10 சதவிகிதம். இப்பொழுது 150 கோடி ரூபாயில் 11 கோடி ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது 7 சதவிகிதம்தான். சென்னை ராஜ்ய இரண்டாவது ஐந்து வருஷ பட்ஜெட்டிலே 7 சதவிகிதம் கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்படுகிறது. இது ஆசிரியர்களுக்குப் போய் சேருகிறதா என்பதை நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். கட்டிடங்களுக்காக அரசாங்கம் லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டுமா என்பது ஆலோசிக்கப்படவேண்டிய விஷயம்.

1st July 1957]

[Sri G. Krishnamoorthy]

உதாரணமாக கல்லூரிப்பட்டி “பேலிக்” காலேஜ் கட்டிடத்திற்காக சுமார் இரண்டு லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யப்படுவதாகத் தெரிகிறது. இதே நேரத்திலே அங்கப்ப நாயக்கன் தெருவிலும், ஹர்பர், ஹைக்கோட்டு இவைகளுக்கு சமீபத்திலுள்ள நடைபாதைகளிலும் ஏராளமான ஏழை மக்கள் தங்க வீட்டின்றித் தவிக்கிறார்கள். பத்து ஆசிரியர்களும் 200 பிள்ளைகளும் இருப்பதற்காக புனிதமான காந்தியத் திட்டத்தின் பெயரில் ஏன் கட்டிடத்திற்காக லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவுக்கேவண்டும்? கூரைக் கட்டிடத்திலேயே அவர்கள் இருந்தால் என்ன? எத்தனை பிச்சைக்காரர்கள் இருந்தபோதிலும் அவர்களைக் கணக்கெடுத்து அவர்களுக்குக் குடிசை வீடுகளாவது கட்டிக் கொடுப்பது சர்க்காரின் கடமை அல்லவா? எவ்வளவு எவ்வளவு கடன் வாங்குகிறோம், அணைகள் கட்டுவதற்காக எவ்வளவு செலவு செய்கிறோம். பிச்சைக்காரர்களுக்குத் தனியாக ஆவடி போன்ற இடத்தில் தங்குவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். பிச்சைக்காரர்களில் able-bodied beggars, disabled beggars இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கணக்கெடுத்து வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்கு வேலை அவசியம் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு வாசம் செய்வதற்கு இடமும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். Intermediate, பி. ஏ. படித்தவர்களிடையே வேலை யில்லாத திண்டாட்டம் இருந்தால்கூட அதைக் கொஞ்சம் தாமதித்து கவனிக்கலாம். Able-bodied பிச்சைக்காரர்களுக்கு உடனடியாக வேலை தேடிக் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு voluntary organization மூலமாக வீட்டுக்கு ஒரு அணுவிதம் வசூலித்தாவது disabled beggars க்கு வேண்டிய வசதிகளை உடனடியாகச் செய்து கொடுக்கவேண்டும். சுதந்திரம் கிடைத்து 10 வருஷங்கள் ஆகியும் இவர்கள் நிலை இன்னும் உயரவில்லை. ஏழை பிச்சைக்காரர்கள் விஷயத்தில் Priority கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் நம்முடைய சகோதரர்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயரவேண்டும். நான் டில்லிக்குப் போயிருந்தபோதுகூட இதே மாதிரித்தான் ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்தில் பிச்சைக்காரர்கள் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் அல்லாமல் இந்தியா பூராவும் இம்மாதிரி நிலைதான் நிலவுகிறது. எல்லா விஷயத்திலும் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும் நம் ராஜ்யம் இது விஷயத்திலும் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு வழிகாட்டியாகத் திகழவேண்டும். ஆகையால் இது நம் சர்க்காரின் கடமையாகும்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் எல்லாத் திட்டங்களும் அவசியம் தான். ஆனால் சில திட்டங்களை கொஞ்சம் தாமதித்து நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம். நம்முடைய சௌகரியத்தைப் பொறுத்து எந்தத் திட்டங்களைத் துரிதமாக நிறைவேற்றவேண்டுமோ அவைகளை முதலில் அமுல் நடத்தவேண்டும். ஆசிரியர்கள் போதிக்கும் கல்வியின் மூலமாகத்தான் உண்மையான முன்னேற்றம் ஏற்படும். ஆகவே அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரண்டாவதாக Content of education, quality of education ஒரு உயர்ந்த நிலையில் இருக்கவேண்டும். அது இல்லாத வரையில் ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிகளைத் திறந்தாலும் எவ்விதமான பிரயோஜனமும் ஏற்படப்போவதில்லை. நான் ஏற்கெனவே பல தடவைகள் சொல்லி வந்ததுபோல பாடத் திட்டங்களை சரியான முறையில் திருத்தி அமைக்கவேண்டும். அதற்கு நீண்டகாலம் தேவையில்லை. நிபுணர்கள் சேர்ந்தால் சில நாட்களிலேயே இதைச் செய்துவிட முடியும். ஆசிரியர் வாழ்க்கை நிலை உயரவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, 4.10
வெளி நாடு சென்று ஆய்ந்த அறிவும் அனுபவமும் பெற்றுத் திரும்பிய p.m.
தங்களை நான் வரவேற்கிறேன்.

இப்போது நம் தமிழ் நாட்டின் வரவு செலவுத் திட்டத்தை நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டம் பற்றாக் குறைத் திட்டமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இது இங்கு மட்டுமல்ல, உல

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [1st July 1957]

கெங்கணும் பார்த்தால் எல்லா பட்ஜெட்டுகளும் பற்றாக்குறையாகத்தான் இருக்கின்றன. என்னென்றால் செலவு மிஞ்சியதாகவும் வரவு குறைவாகவும் இருக்கின்றது. மேலும் மக்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைத் தேடித்தருவதற்கு சர்க்காரா எதிர்பார்க்கிறாள். ஆகவே நம் நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்க, அதிக உற்பத்தி சாதனைகளைப் பெருக்கவேண்டிய பல முறைகளைக் கையாளவேண்டுமென்று சொல்கிறேன்.

நம் நாட்டில் இப்போது ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸாவது சர்வேயாவது, சரியாகச் செய்யப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறேன். நெய்வேலித் திட்டம் இருக்கிறது, மற்றும் சேலத்தில் பாக்கலைத் இருக்கிறது என்று தெரிகிறதே பொழிய, இவை தவிர நம் நாட்டில் இன்னும் எவ்வளவு கனிப்பொருள்கள் இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி முன்னதாகவே சர்வேயும் ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸும் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நம் நாட்டில் வருமானம் அதிகமாக வேண்டியிருக்கின்றது. நம் நிலங்களில் எவ்வளவோ பொருள்கள் அதிகமாக விளைந்து வருகின்றன. ஆனால் விவவாசிகள் மட்டும் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதோடு, தானியங்கள் விவசாய நிலங்களின் பரப்பும் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இவ்வளவு விளைவையிருந்தும் விவவாசிகள் அதிகமாக ஏறுவதற்கு என்ன காரணம்? பார்க்கப் போனால் இப்போது நிலவரியை வசூல் செய்வதற்கு செலவு பெருகியிருக்கிறது. ஆனால் வசூல் செய்யப் படும் வரி மரத்திரம் குறைந்துகொண்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி “ஹிந்து” பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் கண்டிருக்கலாம். ஆகையால் இந்த வரி வசூல் முறையில் சிக்கன முறையைக் கையாளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். இப்போது, சிக்கன முறைகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு ஒரு குழு அமைப்பதாலும் அல்லது ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தரை நியமிப்பதாலும், அவர்கள் சிபார்சு செய்வதிலிருந்து முடிவு காணலாம் என்று நம்புகிறார்கள். நான் இது சம்பந்தமாக ஒன்று சொல்லுவேன். ஒவ்வொரு துறைக்கும் தலைவர்களை இருப்பவர்களுக்கு பொறுப்பையும் அதிகாரத்தையும் அதிகமாகக் கொடுத்தால், அந்தத் துறையில் அவர்கள் வேலை செய்யாமல் உறங்கிக் கொண்டிருப்பது குறையும். மேலும் அங்கே நடக்கும் சர்க்கேடான வழக்கங்களும் குறையும். அதோடு அதிகாரிகளுக்கு பொறுப்பும் அதிகரிக்கும்.

இந்தக் காலத்தில் நமக்கு அதிக வருமானம் வேண்டியிருக்கிறது. திட்டங்களுக்காகச் செய்யவேண்டிய செலவுகளைப்பற்றிக் குறை கூறவில்லை. ஆனால் செய்யும் செலவுகளைச் சரிவர நல்ல பலன் கிடைக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் மாயவரம், பொறையார் என்ற இடங்களுக்குக் கூட்டத்திற்குப் போனபோது என்னிடம் சொன்னார்கள், “ஐயா, இங்கு நூற்றங்கால் வைக்க தண்ணீர் மே மாதம் 30-ம் தேதி விடவேண்டும். ஆனால் அதற்கு பதிலாக ஜூன் மாதம் 15-ம் தேதி—அதாவது 15 நாள் தள்ளி—வருகிறது. இதனால் இங்கு பயிர் செய்வதற்கு தண்ணீர் தட்டாகி வருகிறது. மேட்டூர் அணை யிலே நிறையத் தண்ணீர் இருக்கிறது. காலா காலத்திலே தண்ணீர் அனுப்பவசென்றால் அனுப்பலாம். மேட்டூர் அணையும், நல்ல தஞ்சை ஷிவ்-வரம் இருக்கும்போது இன்று நம் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை வாகவேண்டிய காரணமேயில்லை”. அதற்கு நான் சொன்னேன், “விடபிளய். டி. ஏதாவது ஒரு கால அட்டவணை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா என்னவோ? ஆனாலும் செய்யவேண்டிய புது விதிகளை (constructive suggestions) கண்டீரக்கூடிய ஸஜெஷன்கள் சொல்லுங்கள், அப்போது தீர்த்துக் கொள்ளலாம்”. நமது நாட்டில் முதலில் தீர்க்கப்பட வேண்டியது உணவுப் பற்றாக்குறை. பிறகு மற்ற விஷயங்கள். இதனால் நில வருவாய் அதிகரிக்கும். அதோடு பொருளாதார நிலையில் பிற்போக்கான நிலையும் நாளைவில் நீங்கும்.

நான் ஒரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் இரும்பு முதலியவற்றால் வாணிபம் செய்கின்றது போல், ராஜ்யங்களில் தாங்கள் நேரிலேயே வியாபாரம் செய்ய “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்

1st July 1957]

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

பொரேஷன்” நிறுவலாம். அதிலிருந்து வரும் எல்லா லாபத்தையும் அந்த ராஜ்ய அரசாங்கமே அடையலாம். அவ்விதமாக “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்பொரேஷன்” நம் நாட்டிலே வைத்து ஏன் நடத்தக்கூடாது? அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் நம் நாட்டில் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. தோல், நிலக்கடலை, ஆயில்ஸ்டீல் இவைகளையெல்லாம் நாம் “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்பொரேஷன்” வைத்து ஏற்றுமதி செய்தால் அதன் மூலம் நிதி தேடலாம். மத்திய சர்க்கார் இதுமாதிரிச் செய்யும்போது நாம் ஏன் செய்யக்கூடாது? இது சம்பந்தமாக பம்பாயில் முதலில் யோசனை செய்திருக்கிறார்கள். எதை எடுத்தாலும் மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டாம். எப்போது வரும், எவ்வளவு வரும் என்றும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கூட பற்றாக்குறையைச் சரிக்கட்டுவதற்கு சக்தியில்லாமல், மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பதைக் கொண்டு சரிக்கட்டலாம் என்று விடப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரை நான் இப்போது குறை கூறவில்லை. நான் சொல்லுவதெல்லாம் நம்மை நாமே சமாளித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றதான். அதற்குத்தான் “சர்வே ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் எடுங்கள், ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்பொரேஷன் ஏற்படுத்துங்கள்” என்று நான் சொல்லுகிறேன். இதை நமது சர்க்கார் நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, நம் நாட்டிலே கவனிக்க வேண்டியது மருத்துவம் இருக்கிறது. உணவுக்கு அடுத்தபடி மருந்து மனிதனுக்கு வேண்டும்.

“மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும் நூலோர்
வளி முதலா எண்ணிய மூன்று”

என்றார் திருவள்ளுவர்.

மருந்து வகைகளில் பார்த்தால் வெளி நாட்டிலிருந்து வருவதைக் கணக்கெடுக்கவே முடியாது. ஆயுர்வேத வைத்தியராக இருந்தாலும் சரி, யூனனி வைத்தியராக இருந்தாலும் சரி, சித்த வைத்தியராக இருந்தாலும் சரி. ஒரு ரப்பர் குழாயை மாட்டிக்கொண்டு, பெனிஸிலின் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஊசிபோட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். நமது அப்போதைய அமைச்சர் திரு பனகல் ராஜா அவர்கள், சித்தம், ஆயுர்வேதம், யுனனி போன்ற முறைகளைப் போதிப்பதற்காக “காலேஜ் ஆப் இண்டியன் மெடிஸின்” என்று ஒன்று ஏற்படுத்தினார்கள். அலோபதிக் விஸ்டம் நன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் அலோபதிக் முறை மட்டுமே வாழ வேண்டும் என்பது சரியல்ல. எல்லா முறைகளும் வாழவேண்டும். ஒவ்வொரு முறையையும் ஒழுங்காக நாம் ஏன் போற்றி வளர்க்கக்கூடாது? தெலுங்கு, சம்ஸ்கிருதம் போன்ற மற்ற மொழிகள் இருப்பதுபோல தமிழ் கலை சேர்ந்த சித்த மருத்துவ முறைகளை ஏன் கலைப் பணம் செய்யுது. காலேஜ் ஆப் இண்டியன் மெடிஸின் மாற்றி காலேஜ் ஆப் இண்டெக்ரேட்டெட் மெடிஸின் ஏற்படுத்தவேண்டும்? இதைப் பற்றி நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டும். இது விஷயமாக இம் மாதம் 7-ம் தேதி சென்னையில் கூடும் கூட்டமொன்று ஆராய்ந்து பல தீர்மானங்களை நிறைவேற்ற விருக்கிறது. இதற்கு முன்னதாகக் கூடிய சித்த வைத்திய மாநாட்டில் கனம் சுகாதார மந்திரிக்கு வேண்டுகோள் விட்டோம். அதில் (1) பதிவு செய்யப்படாத சித்த வைத்தியர்கள் யாவரையும் அரசாங்கத்தினர் பதிவு செய்யும் படியும், (2) சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிசாலை ஒன்றை சென்னை ராஜ்யத்தில் நிறுவும்படியும், (3) சென்னை பஸ்கலைக் கழகத் திட்டப்படி சித்த வைத்திய கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தும்படியும், (4) சித்த வைத்திய வளர்ச்சிக்கெனத் தனியாக ஒரு டைரக்டரை நியமிக்கும்படியும் விண்ணப்பித்துள்ளோம். ஆகவே, நமது சர்க்கார் கருணைகொண்டு சித்த, ஆயுர்வேத, யுனனி போன்ற நமது வைத்திய முறைகள் முன்னேற்றவேண்டிய எல்லா வசதிகளும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நமது நாட்டில் மின்சாரம் வந்தால் தான் நாகரீகம் வந்ததாகக் 4-20
கருதப்படும். அப்பொழுதுதான் மனிதன் நாகரீகமாக வாழ முடியும். P.M.
நாட்டில் அதிகப்படியான மின்சார விளக்குகள் போட்டுக்கொண்டு வரு

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [1st July 1957]

கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாக நாட்டில் மின்சாரம் வரப்போகிறது. மேலும் இப்பொழுது நெய்வேலித் திட்டம் வந்திருக்கிறது. அதனால் இன்னும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் நெய்வேலியிலிருந்து அதிகப்படியான மின்சாரம் வரப்போகிறது. அதற்கு முன்னதாகவே நாம் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதை உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூடிய வேலைகளை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை எப்படிப் பயன்படுத்திக்கொள்வது என்பதற்காக ஆலோசனை கொடுக்க ஒரு **Advisory Committee**-ஐ அமைக்கப் போகிறார்கள். அப்படிக்க கமிட்டியை அமைக்கும்போது அதில் நல்ல தேர்ச்சி உள்ளவர்களைப் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்க அலுவல் பற்றற்ற உறுப்பினர்களாகப் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நானும் அடிக்கடி பேசி வந்தேன். கனம் டாக்டர் ஜான் அவர்களும் இதைப்பற்றி அடிக்கடி பேசிவந்திருக்கிறார். அதாவது நாட்டில் கட்டாயப் படிப்பு வரவேண்டும் என்று சொல்லி வந்திருக்கிறோம். இதைப் பற்றி எவ்வளவோ பேசி வந்தோம். அது எல்லாம் பேச்சளவில் இருக்கிறதே தவிர செயல் அளவில் இன்னும் வரவில்லை. அதைப்பற்றி பல விதமாகப் பேசுகிறார்களே தவிர காரியத்தில் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அதனால் நான் சொல்வது என்னவென்றால் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களை நன்றாகச் சீர்திருத்தி அமைத்தால் அதன் மூலம் கட்டாயக் கல்வியை நல்ல முறையில், மக்களுக்குப் பயன் அளிக்கும் முறையில்; கொண்டுவரலாம். இந்த ஆரம்பக் கல்வியைப் பஞ்சாயத்து போர்டு பொறுப்பில் ஒப்படைத்தால் நன்றாக நடைபெறும். மேல் இடத்திலிருந்து ஆரம்பக் கல்வியைப்பற்றிப் பேசுவதில் பயன் இல்லை. பஞ்சாயத்துகளைப் பற்றிக் குறைகூறலாம். அப்படி குறை கூறிக்கொண்டிருந்தால் பிரயோஜனம் இல்லை. குறை இருந்தால் அதைச் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நமது பின்னீர் சரியாக நடக்காவிட்டால் அந்தப் பின்னீரையே நாம் தள்ளிவிடுகிறோமா? அதைப்போலவே பஞ்சாயத்து போர்டுகள் நல்ல முறையில் செயல்படாவிட்டால் அதை நாம் சீர்திருத்த வேண்டுமே தவிர அதைத் தள்ளிவிடக்கூடாது. அதைப் போலவே பஞ்சாயத்து போர்டுகள் நல்ல முறையில் நடைபெறுவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதைச் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமே தவிர அதை ஒழித்து விடுவது சரியல்ல. ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் இப்பொழுது முன்பு இருந்தது போலவே இருந்து வருகின்றன. அவைகளைச் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டியதவசியமாக இருக்கிறது.

வரப்போகும் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலமாகப் பலவிதமான உற்பத்திகளும் பலவிதமான சலுகைகளும் வரும் என்று நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுவது போல் இது டில்லியின் திட்டம் அல்ல, இது மக்களுடைய திட்டம். இது மக்கள் வாழ்க்கையின் திட்டம். இந்தத் திட்டம் நல்ல முறையில் நிறைவேற வேண்டுமானால் மக்கள் இதில் நல்ல பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் நாம் பலவிதச் சலுகைகளை இதன் மூலம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அவைகள் எல்லாம் சொல் அளவில் இருக்கின்றனவேயொழிய செயல் அளவில் ஒன்றும் வரவில்லை. அதற்கு சென்னை சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்ய வேண்டும். அவர்கள் பல ஊர்களுக்குச் சென்று இதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. மக்களிடத்தில் சென்று இதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளை சர்க்கார் செய்து கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு வசதியைச் சர்க்கார் செய்து கொடுக்கக்கூடாது? இப்பொழுது அநேகம் எம்.பி.க்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இந்தியா பூராவும் சுற்றுவதற்கு என்று அவர்களுக்கு “சில்வர் பால்” கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி எங்களுக்கு நம் ராஜ்யம் வரைக்குமாவது ஏன் கொடுக்கக்கூடாது? அப்படிக்க கொடுத்தால் நாங்களும் மக்களிடத்தில் சென்று இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றி பிரசாரம் செய்ய மாட்டோமா? அப்படிப்பட்ட “பாஸ்”

1st July 1957] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

வைத்துக் கொள்வதற்கு நாங்கள் என்ன தகுதியற்றவர்களா? எங்க களுக்குப் பணம் குறைவாக இருக்கிறது, அதனால் எங்களால் அநேகம் இடங்களுக்குச் சென்று இதைப்பற்றிச் சொல்லமுடியாமல் இருக்கிறது. எங்களுக்கு மற்றச் செலவுகளை யெல்லாம் இப்பொழுது சர்க்கார் செய்ய வில்லையா? அதைப் போலவே எங்களுக்கும் ஒரு “சில்வர் பாஸ்” கொடுக்கக் கூடாதா? அதை வைத்துக்கொள்வதற்கு எங்களுக்குத் தகுதி இல்லையா? அதனால் மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டு எங்களுக்கும் அப்படிப் பட்ட ஒரு “பாஸ்” வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். எங்களால் மூன்றாவது கிளாசில் போக முடியவில்லை. அங்கே footboard-ல் நிற்கக்கூட முடியவில்லை. முதல் கிளாஸ் “பாஸ்” கொடுத்தால் தான் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் போய் வரமுடியும். அங்குள்ளவர்கள் கல்யாணங்களுக்குக் கூட இந்தப் பாஸை உபயோகித்துப் போகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதைப்பற்றி யெல்லாம் நமக்கு அக்கரை இல்லை. அதுவெல்லாம் வெறும் பேச்சாகும். எங்கள் எல்லோருக்கும் முதல் கிளாஸ் “பாஸ்” வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். நமது சபைத் தலைவருக்கு இது பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவர் ஏற்கெனவே எம்.பி.-யாக இருந்திருக்கிறார். அவருக்கு நல்ல மனம் உண்டு. அதனால் அவர் வாங்கிக் கொடுப்பார் என்று நம்புகிறேன். அப்பொழுதுதான் மக்களுக்கும் அரசியலாருக்கும் தொடர்பு ஏற்படும். நாங்கள் எங்கள் செலவில் போவதாக இருந்தால் பெரிய கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய பணம் எங்கள் விடத்தில் இல்லை. மக்களிடத்தில் போய்ச் சொல்வதற்கு எங்களுக்கும் ஆற்றல் இருக்கிறது, சக்தி இருக்கிறது. ஆனால் பணம் இல்லை. அதனால் எங்களுக்கும் “சில்வர் பாஸ்” வாங்கிக் கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, சிக்கன முறையைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதைப்பற்றி இதற்கு முன்னதாக என்ன நடந்தது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். சிக்கன முறையைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு ஜில்லா ஜட்ஜை நியமித்தார்கள். அவர் ஏதோ சிபாரிசு செய்தார். ஆனால் அது என்ன ஆயிற்று என்பது தெரியவில்லை. நான் சப்ஜட்ஜாக இருந்தபோது அந்த ஜில்லா ஜட்ஜு சில சிக்கன முறைகளைக் கையாளவேண்டும் என்று சொன்னார். அவைகள் எல்லாம் என்னவாயிற்று என்று தெரியவில்லை. அப்பொழுது செய்யப்பட்டவைகள் எல்லாம் அப்படியே தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அலுவலகங்களில் பார்த்தால் வேலைகள் எல்லாம் சரியாக நடப்பெறவில்லை. எனக்கு வரவேண்டிய தந்தி ஒன்று நான்கு நாட்கள் கழிந்து வருகிறது. (ஒரு குரல்: நான்கு நாட்கள் கழித்தாவது வந்து சேர்ந்ததே அதுவே நல்லது, சிலருக்கு வரவே இல்லை). தபால் போட்டால், “புக போஸ்டர்” போட்டால் அவைகள் வந்து சேருவதே இல்லை. இதுபற்றி இப்பொழுதுதான் எனது நோட்டீஸுக்கு வந்தது. இதைப்பற்றி நீனைக்கும்போது ரொம்பவும் கேவலமாக இருக்கிறது. இது செண்ட்ரல் கவர்ன்மெண்டு இலாகாவாக இருந்தாலும் இதனால் நமக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் “கோ-ஸ்ட்லோ ஸ்ட்ரைக்” என்பாண்மையாக இருக்கிறது. இது குமாஸ்தாக்களிடத்தில் மட்டும் அல்ல எல்லா இடத்திலும் தான் இருக்கிறது. அதனால் ஒவ்வொருவரும் ஒரு நாளைக்கு இவ்வளவு வேலை செய்யவேண்டும் என்று கோட்டாவை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். இந்தத் திட்டம் சரியாக நடக்கிறது, மேல் இடத்தில் சரியானபடி கண்காணிப்பு இருக்கிறது என்பதை யெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். இப்படி சரியான மேல் பார்வை இல்லாமல் இருப்பதுதான் இதற்கெல்லாம் காரணம். அரசியலார் இவைகளைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

என்னுடைய நண்பர் ஸ்ரீ ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் தமிழில் பேசியது எனக்கு ரொம்பவும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. எல்லோருக்கும் தமிழில் பேசுவதற்கு ஆர்வம் இருக்கிறது. எல்லோராலும் பேச முடியும். ஒரு ரூபாய் ஒரு கையிலிருந்து பத்துக் கைக்கு மாறினால் பத்து ரூபாய் மதிப்பு ஏற்படுகிறது. அதைப்போலவே எல்லோரும் தமிழிலேயே பேசினால்தான் அதனுடைய மதிப்புவரும். அவரைப்போலவே கனம்

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

[1st July 1957]

நண்பர்கள் திரு நாராயணசாமி பிள்ளை, திரு பாலசுப்ரமணிய அய்யர் ஆகியோரும் தமிழில் பேசினால் ரொம்பவும் சந்தோஷமாக இருக்கும். இன்னும் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தமிழிலேயே பேசினால் ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கும். அப்பொழுதுதான் பொது மக்கள் நன்றாகப் புரிந்துகொள்வார்கள். டிசம்பர் மாதம் 27-ம் தேதி முதற்கொண்டு தமிழ் ஆட்சி மொழியாகி விட்டது; தமிழ் மொழி ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்து விட்டது. எல்லோரும் தமிழில் பேசலாம். பேசிப் பேசி திறம்படப் பேசலாம். தங்களுடைய கருத்தைத் தமிழில் பேசி நல்ல முறையில் தெளிவாகச் சொல்லலாம். அதன் மூலம் தமிழ் மொழி வளரவேண்டும். எல்லாவற்றையும் தமிழிலேயே நடத்தவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழ் மொழி வளரும். ஆகவே தயவு செய்து எல்லோரையும் தமிழிலேயே பேசும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI A. SUBRAMANYAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய

4-30
p.m.

ராஜ்ய நிதி அமைச்சரவர்கள் இவ்வருஷத்தில் வரவு செலவுத் திட்டத்தை மிகச் சரியான முறையில் சமர்ப்பித்திருக்கும் இந்த வேளையிலே நம்முடைய சபையின் தலைவர் அவர்கள் வெளிநாடு சென்று இங்கு இலையும் செய்திருப்பது மேலும் ஒரு சிறப்பைக் கொடுத்திருக்கிறது என்பது நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய விஷயம்.

அரசாங்கம் பல நன்மைகளைச் செய்திருந்தாலுங்கூட, இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்கம் செய்யாமல் விட்டுப்போன சில குறைகளையும் எடுத்துக் காட்டவேண்டிய பொறுப்பு மக்களின் பிரதிநிதிகளுடையதாகும். இதை யாரும் மறந்துவிடமுடியாது. அந்த நிலையிலே நான் சில விஷயங்களை இப்பொழுது எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்து ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த தேசத்தை வெள்ளையர்கள் 250 வருஷங்களுக்குமேல் ஆண்டார்கள். அவர்கள் ஆண்டுவந்த காலத்தில், இந்த தேசத்தை அவர்களையடையதாகவே அவர்கள் எண்ணினார்கள். இந்த தேசம் வால்தவத்தில் அவர்களுடையது அல்ல. நம் பாட்டன் சொத்து; முன்னோர்கள் சொத்து; இந்தியர்களுடைய சொத்து. இந்த நாட்டை ஆண்டவர்கள் நம்முடைய முன்னோர்கள். ஆனால், வெள்ளையர்கள் சும்ப்சியான முறையில், நய வஞ்சகமான முறையில் இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, இந்த நாட்டிலே ஆட்சி செலுத்தினார்கள்.

இந்தியர்கள் அந்தக் காலத்திலே “சிப்பாய்கள்” என்பதாக வெள்ளையர்களுக்கு ஊழியம் புரிந்தார்கள். சண்டையில் சிப்பாய்களாக வெள்ளைக் காரர்களுக்கு ஊழியம் செய்துவிட்டு, தாங்களும், தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் உத்தியோகங்களைப் பெற்று சுகமாக வாழ்ந்து வருவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட சிப்பாய்களுக்கு வெள்ளைக்கார ஆட்சியிலே பெரிய சம்பளம் உண்டு. “ரிடையர்” ஆகி ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளும்போதுகூட அவர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுத்தார்கள். தரிசு நிலங்களில் நல்ல நிலங்களாகப் பார்த்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். இன்னும் பலவிதமான பரிசுகள் வழங்கினார்கள். பெரிய பெரிய அரசர்கள் இந்த நாட்டுக்கு வரும்போது, இந்த சிப்பாய்களைப் பெரிய சேவை செய்தவர்களாகப் பாராட்டினார்கள்; இந்தச் சிப்பாய்களுக்கு “மெடல்”கள் கொடுத்தார்கள்; பக்கத்தில் நிற்க வைத்துக்கொண்டு, கை குலுக்கி போட்டோ எடுத்துக்கொண்டார்கள். இவ்விதமாக அந்தக் காலத்தில் ஆண்ட வெள்ளைக்காரர்கள் சிப்பாய்களுக்குக் கௌரவம் கொடுத்தார்கள்.

ஆனால், இந்தியாவிலே மகாத்மா காந்தியடிகளுடைய சிறந்த சேவையிலே, அவர் ஆரம்பித்த அறிமுகப்போராட்டத்திலே, மக்கள் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்துக்கொண்டார்கள். அந்தப் போராட்டத்திலே தொண்டைக் கிழவர்களும், இளைஞர்களும், நாரீமணிகளும், பால் மணம் மாறாப் பச்சிளங் குழந்தைகளும் பங்கெடுத்துக்கொண்டார்கள். இப்படிப் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்களென்றால், அவர்கள் கூலி வாங்கிக்கொண்டு தேச சுதந்திரத்திற்காகப் போராடவில்லை. இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காக, அவர்கள்

1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

கூலி வாங்கிக்கொண்டு சேவை செய்யவில்லை. அல்லது, அப்படிச் சேவை செய்தால், பின்னால் சட்டசபை அங்கத்தினர்களாகவோ மந்திரிகளாகவோ வரமுடியும் என்ற எண்ணமும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. ஆனால், இந்தத் தேசத்தின் விடுதலை நிமித்தம் இதில் ஈடுபட்டால் என்ன வரும் என்று சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். சேவை செய்தால் சிறை வரும், அடி வரும், உதை வரும், குண்டடி வரும், குத்து வரும், இன்னும் பலவிதமான சித்திரவதை ஏற்படும் என்று அந்தத் தியாகிகளுக்குத் தெரியும். அப்படித் தெரிந்தும் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் சிறந்த சேவைகளைச் செய்தார்கள். இப்படி நம்முடைய உலகம் போற்றும் உத்தமர் மகாத்மா காந்தியடிகளின் செயலால் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த நாடு சுதந்திரம் அடைந்தது.

சுதந்திரம் அடைந்த நாட்டிலே இந்த அரசாங்கம் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தியாகிகளுக்கு வீர மான்யம் கொடுக்கிறோம் என்று அரசாங்கமே முன் வந்தது. இந்தத் தியாகிகள் தங்களுக்கு வீர மான்யம் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. “நாங்கள் இப்படித் தியாகங்கள் செய்தோமே, அதற்காக எங்களுக்கு இதைக் கொடுங்கள், அதைக் கொடுங்கள்” என்று கேட்கவில்லை. அரசாங்கம் கடமையை உணர்ந்து வீரத் தியாகிகளுக்கு வீர மான்யம் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். இப்படி, நஞ்சை நிலமாக இருந்தால் ஐந்து ஏக்கராவும், புஞ்சை நிலமாக இருந்தால் பத்து ஏக்கராவும் நிலம் தியாகிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் என்பதாகத் தீர்மானித்துக் கொடுத்தார்கள். இப்படிக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறபோது, அதில் பலவிதமான கோளாறுகள் நடந்தன. பலவிதமான கிடங்களை வகுத்து அரசாங்கத்திலேயிருந்து நிலங்களைத் தியாகிகளுக்குக் கொடுத்தார்கள். சில இடங்களிலே, சரியான முறையில் பத்து ஏக்கரங்கள் நிலம் கொடுத்தார்கள், சில இடங்களிலே ஐந்து ஏக்கரங்கள் நிலம் தான் கொடுத்தார்கள். ஆனால், பெரும்பான்மையான தியாகிகளுக்குக் கொடுத்த நிலங்கள் கரடு முரடான மலைக் காடுகளாகவும், புதர் நிறைந்த இடங்களாகவும், பொட்டல் நிலங்களாகவும் இருந்தன.

தியாகிகள் அவைகளை என்ன செய்தார்கள்? அவர்கள் அதை என்ன செய்யவேண்டும்? அதை அவர்கள் சீர்திருத்த முடியுமா? அவர்களுக்குப் பண வசதி உண்டா? இவைகளைப்பற்றி இந்த அரசாங்கம் சரியான முறையில் அலசிப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை. தியாகிகள் என்பவர்கள் யார் என்பதையெல்லாம் சரியான முறையில் அவர்கள் சற்று உணர்ந்திருக்கவேண்டும். அவர்களைப்பற்றி ஆலோசனை செய்திருக்க வேண்டும். நானும் ஒரு தியாகி. அக்காலத்தில் எனக்கொரு குமாரன் இருந்திருப்பானால் வெள்ளைக்காரனுடைய ஆட்சியிலே அரசியல் கைதி என்ற காரணத்திற்காக, சிறை சென்று வந்தவன் என்ற காரணத்திற்காக அரசியல் தியாகிகளின் பிள்ளைகளுக்கு அரசாங்கத்திலே அப்பொழுது வேலை கிடையாது. பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமா வேலை கிடையாது? அந்த அரசியல் தியாகியச் சேர்த்தவர்கள் யாருக்கும் வேலை கிடையாது. அரசாங்கத்தில் எந்தவிதமான பதவியும் கிடையாது. ஏன் இந்த நிலை ஏற்பட்டது அப்பொழுது? தேசத்திற்காக அவர்கள் சேவை செய்ததால்.

பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லாம் அப்பொழுது அரசியலில் ஈடுபட்டு உத்தியோகத்தை விட்டார்கள். வருஷக்கணக்காக சிறையில் இருந்துவிட்டு, திரும்பி வந்தவுடனே பழைய உத்தியோகத்தைப் பெற முடியுமா? அது தான் முடியாது. சிறைக்குச் செல்வதற்கு முன்னால், காண்டிராக்டர் எடுத்து வேலை செய்துவந்தவர்கள், திரும்பி காண்டிராக்டர் எடுத்துப் பொருள் சம்பாதிக்க முடியுமா? முடியாது. ஆனால், வெள்ளைக்காரர்களை நம்பிப் பிழைத்தவர்களுக்கே வேலை கிடைக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் காரணமாக, தியாகம் செய்த குடும்பங்கள் முன்னேற்ற முடியாமல் போய்விட்டன. இது போன்று பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்தவர்களும் மிகுந்த கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். நிற்க.

1951-வது வருஷம் வரை, இந்தத் தியாகிகளுக்கு நிலம் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தார்கள். 1952-வது வருஷத்திலே நம்முடைய பழைய,

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

மாஜி முதலமைச்சர் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் ஒரு உத்திரவைப் போட்டார். அதாவது, “எல்லா ஏழைகளுக்கும் நிலம் கொடுக்கலாம்” என்ற உத்திரவைப் போட்டார்கள். அதைப்பற்றியாருக்கும் ஆட்சேபணை கிடையாது. எல்லா மக்களுக்கும் நல் வாழ்வு வேண்டியதுதான். “எல்லோரும் இன்புற்று இருப்பதுவே அல்லாது வேறென்று அறியேன் பாரபரமே” என்று ஒரு பெரியார் கூறினார். எல்லோரும் இந்த நாட்டு மக்கள் தான். எல்லோரும் சுபிட்சமாக இருக்க வேண்டியது தான். ஆனால் கொடுக்கப்படவேண்டிய நிலங்கள் எல்லாம் திடீரென்று கொடுக்கப்படாமல் நிறுத்தப்பட்டு விட்டன. குறிப்பாக, சேலம் ஜில்லாவில் கருவாட்டுப்பாறை என்னும் (டேனீஷ்பேட்டையில்) ஒரு இடத்தில் 63 தியாகிகளுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு நிலம் பிரித்துக் கொடுத்தார்கள். மலேரியா என்னும் நோய் ஏற்படும்படியான ஒரு இடத்திலே 63 பேர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. ஜூரம் வரக்கூடிய இடத்தில் தியாகிகளுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்ள நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. கோளாறு பிரதேசத்தில், வீடு இருந்தால் தண்ணீரைக் காய்ச்சியாவது குடித்துக்கொள்வதோடு என்று சொன்னதன் பேரில் 63 பேர்களுக்கும் 11 செண்டு வீதம் ஒவ்வொருவருக்கும் நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. அங்கேயாவது வசிக்கலாம் என்று நினைத்து, ஒரு “பிளான்” போட்டு திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தியாகிகளிடமிருந்து பணமும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். விளையாட்டு மைதானம், பள்ளிக்கூடத்திற்கு இடம், சரகாட்டுக்கு இடம், கிணறு வெட்டுவதற்கு இடம், கோயில் கட்டுவதற்கு இடம் இவைகளெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டன. ஆனால், 1951-வது வருஷத்திலிருந்து சேலம் கலெக்டர் ஸ்ரீ குதாராஜ் அவர்கள் ஒரு வருஷம் வரையிலும் அந்த இடத்தைத் தியாகிகளிடத்திலே ஒப்படைக்கவில்லை. 1952-வது வருஷத்தில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களுடைய இந்த உத்தரவு அமுலுக்கு வந்தது. ஒரு வருஷம் செய்யாத குறை தியாகிகளுடைய குறையா? அது கலெக்டருடைய குறை. ஆகவே, ஒரு வருஷம் வரையில் அரசியல் தியாகிகளுக்கு நிலத்தை ஒப்படைக்காதது அரசாங்கம் செய்த பெரிய தவறு. ஆகையால், உடனடியாக அந்த நிலத்தைத் தியாகிகளிடம் ஒப்படைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, 5 ஏக்கரா, 10 ஏக்கரா நிலம் கொடுக்கப்போவதாகச் சொல்லப்பட்டது. ஐந்து ஏக்கரா நிலங்கள் சேலம் ஜில்லாவில், ஒமலூர் தாலுகாவில், கருவாட்டுப்பாறை பக்கத்தில் ஒரு பாதியும், பொம்மீடி பக்கத்தில் இன்னொரு பாதியும் கொடுக்கப்பட்டன. இன்ன இன்ன தியாகிக் கு இன்ன இன்ன நிலம் என்று பெயர் போட்டு, அவாவருக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. பட்டா வருவதற்குள்ளாக கருவாட்டுப்பாறை நிலத்தைத் தவிர மற்ற பகுதியில் கொடுக்கப்பட்ட 5 ஏக்கராக்கள் நிலத்தைக் கொடுக்க மறுத்தது நிறுத்தி விட்டார்கள். காரணம் என்ன? ஒரு வருஷம் தாமதப்படுத்தியதுதான். 1951-ம் வருஷத்திலே அது கொடுக்கப்பட்டது. முடிவு செய்து வைத்திருந்தது. ஆனால், 1952-ம் வருஷம் ராஜாஜி உத்தரவு வந்தது. எந்தக் காரணத்தால் அப்படிச் செய்தார்கள்? அப்பொழுதிருந்த ஒரு சில குறிப்பிட்ட அதிகாரிகளுக்கு தியாகிகளைக் குறித்து நல்ல விதமான எண்ணம் இல்லை. தியாகிகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுடைய மனதிலே சரியானபடி உதிக்கவில்லை, தோன்றவில்லை. இப்படிப்பட்ட எண்ணம் அந்தக் காலத்தில் அதிகாரிகளிடம் இருந்து வந்தது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். ஆகையால், இந்தக் குறைகள் நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டும். ஆந்திராவைப் பாருங்கள். ஜூலை மாதம் 15-ந் தேதிக்குள் தியாகிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நிலங்கள் எல்லாம் கண்டிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுவிடவேண்டுமென்று உத்திரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கமும் மற்ற ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் தியாகிகளுக்குப் பலவிதமான கௌரவத்தையும் அளித்து, அவர்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்கிறார்கள். ஆகவே, இங்கு நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்களும் கனம் திரு. கக்கவே அவர்களும், நம்முடைய சபையின் முதல்வராக விளங்கும் கனம் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்களும், கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களும், மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். எல்லோரும்

1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

காங்கிரஸ் காரர்கள், சிறைக்குச் சென்றவர்கள்; விஷயம் தெரிந்தவர்கள்; தெரியாதவர்கள் அல்ல. ஆகையால், இந்தக் குறைகளைக் கவனித்து அவைகளை உடனடியாகப் போக்கவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட நிலத்தைத் தான் கொடுத்தார்களே, அது மட்டுமா? பத்து வருஷத் தவணையையும் வைத்திருக்கிறார்கள். கொடுத்த நிலத்தை பத்து வருஷங்களுக்கு உள்ளாக விற்கலோ அடமானம் செய்யலோ இந்தத் தியாகிகளுக்கு உரிமை இல்லை. ஏன் இந்தக் கட்டுப்பாடு? எப்படிப்பட்ட நிலம்? அதை என்ன செய்வது? அதைச் சீர்திருத்த வேண்டாமா? “புல்டோஸர்” போன்ற இயந்திர சாதனங்களைக் கொண்டு நிலத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டாமா? கிணறுகள் அங்கு வெட்ட வேண்டாமா? “ஏ, காங்கிரஸ் அரசாங்கமே! கருணை கூர்ந்து தியாகிகளுக்கு இந்த நிலத்தின் பேரில், பத்து ஏக்கர் நிலத்தின் மீது, நீண்டகாலத் தவணையில் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுங்கள்” என்று கேட்டால், “ஏக்கர் ஒன்று இருபத்தைந்து ரூபாய் பெறும், ஆகையால் பத்து ஏக்கருக்கு ரூ. 250 பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த ரூ. 250-ஐக் கொண்டு கிணறு வெட்ட முடியுமா? குறைந்தது ஆயிரம் ரூபாயாவது வேண்டாமா?

அது போகட்டும், “பத்து ஏக்கர் நிலம் தருகிறேன் என்று சொல்லி விட்டு, ஐந்து ஏக்கர் நிலம் தானே தந்தீர்கள்; பாக்கி ஐந்து ஏக்கர் தாருங்கள்” என்று கேட்டால், “உங்கள் நிலம் ஏக்கர் ஒன்று ஆயிரம் பெறும்” என்கிறார்கள். “அப்படியானால், அதன்பேரில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கடன் கொடுங்கள்” என்றால் கடன் கொடுப்பதில்லை. ஆகையால், பத்து வருஷத் தவணையை உடனே நீக்கிடுங்கள். நீக்கிவிட்டால் நிலத்தை அடமானம் வைத்து ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கி நிலத்தைச் சீர்திருத்த முடியும். நாங்களும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குகின்றோம். பற்றுக்குறையைப் போக்க நாங்களும் பாடுபடுகிறோம். வேண்டிய உதவி செய்கின்றோம். அல்லது அரசாங்கம் பணமாகவு கொடுத்து உதவட்டும். “பென்ஷன்” போன்று பெரும் தொகை கொடுத்து உதவவேண்டும். அல்லது கடனுதவி செய்ய முன் வரவேண்டும். இதை அரசாங்கம் செய்வதில்லை. கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தியாகிகளுக்கு வேண்டியதைச் செய்கின்றோம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகையினால் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உதவிபுரிய முன் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தியாகிகள் குடும்பத்தினருக்கும் இலவசமாகக் கல்வி அளிக்கவேண்டும். 4-40
கீழேயிருந்து காலேஜ் படிப்பு வரையிலும், இன்னும் பொறி இயல் p.m.
கல்லூரி, மருத்துவக் கல்லூரி, முதலிய தொழில் கல்லூரிகளிலும் அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கு இலவசமாகப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். படித்தவர்களுக்குத் தகுந்த உத்தியோகங்களை வழங்கவேண்டும். இதை முதலாவதாக அரசாங்கம் செய்யவேண்டும். கூட்டுறவு முறையில் வீடுகள் கட்டிக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்குப் பண உதவி செய்யவேண்டும். தியாகிகள், தேசியப் போராட்டத்தில் கூலிகள் அல்லது சிப்பாய்கள் மாறிய வேலை செய்தவர்கள் அல்ல. இந்த தேசத்திற்காக உயிரைக் கொடுக்க முன் வந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் பதவியை எதிர்பார்க்கவில்லை. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு பதவி எதிர்பார்க்கவில்லை. 1937-ம் வருடத்திலிருந்து இதுவரை சட்டசபை அங்கத்தினராக நான் இருந்து வருகிறேன். இப்படி இருப்பேன் என்று நான் எண்ணவில்லை. பல முறை சிறை சென்றிருக்கின்றேன். ஆறுமுறை அடிபட்டு இறந்து இறந்து நான் பிழைத்தேன். என் உயிரே போய் விட்டதாகச் சொன்னார்கள். மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் கழித்துத்தான் உயிர் வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. 1920-லிருந்து நான் தேச விடுதலைக் காப்ப பாடுபட்டு வந்திருக்கிறேன். ஏதாவது உத்தியோகத்தையோ அல்லது பிரதிப் பிரயோஜனத்தையோ நான் எதிர்பார்த்திருப்பேனா என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தியாகிகள் விஷயத்தில் நீங்கள் அவட்சியமாக இருக்கக்கூடாது. அவர்கள் கூலிக்கு மாறடித்தவர்கள் அல்ல. ஜவஹர்லால் நேரு அல்லது ஜனாதிபதி ஓவ்வொரு

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

ஜில்லாவுக்கும் வரும்பொழுது தியாகிகளை வரிசையாக நிற்கவைத்து, இன்னார் இன்னார் என்று அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவேண்டும். அல்லது அருகாமையில் நின்று அவர்களைப் பார்ப்பதற்காவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதை நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்று தியாகிகள் சார்பாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சேலம் ஜில்லாத் தியாகிகளின் மகா சபை கூட்டம் 1957-ம் வருட ஜூன்மீ 23-ம் தேதி சேலத்தில் கூடியது. ஜூலை 23-ம் தேதி கூடுகிறது. அச்சமயம் “ஜூலை மாதம் 31-ந் தேதிக்குள் தியாகிகளின் குறைகள் தீர்க்கப்படவேண்டும். இல்லாவிடில் ஆகஸ்டு மாதத்தில் இந்தப் புரட்சி நூற்றாண்டு விழாவிற்குப் பிறகு, அடுத்த 18-ம் தேதி என்ன செய்யவேண்டுமென்றுமென்ற பற்றி சேலம் ஜில்லா சிறை சென்ற தியாகிகள் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்படும்” என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் செய்தியையும் உங்களிடம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மற்றொரு அந்தியை உங்களிடம் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

ஒரு முஸ்லீம் தியாகி, உஸ்மான் என்பவர் சேலத்தில் பி.ஏ. படித்துக் கொண்டிருந்தார். தேச சேவைக்காக, 1921-ல் படிப்பை விட்டு வெளியே வந்தார். தேசத்திற்காகப் பலவிதமான தியாகங்களை செய்து கஷ்ட நஷ்டங்களை இதுவரையில் அடைந்துவந்தார். ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு தியாகி நிலம் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் அவரை 1½ மாதத்திற்கு முன்பு “நிலத்திலிருந்து வெளியே போ” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அவருக்குப் பட்டாக்கொடுக்காமல் இருந்தபோதிலும், 7 வருஷமாக நிலத் தீர்வைப் பணத்தைக் கட்டச் சொன்னார்கள். ஏழு வருஷங்களுக்குப் பிறகு நிலம் இல்லை யென்று சொன்னால், அவருடைய கதி என்ன? இது என்ன வேடிக்கை? இப்படிப் பல பேர்களுக்குப் பலவிதமான இடைஞ்சல்கள் செய்கிறார்கள். ஆகவே, உடனடியாக நிலம் கொடுக்கப்படுவதற்குக்கெல்லாம் நிலத்தைக் கொடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். உடனே நிலம் பெற்றுக் கொள்வதற்கு வசதி ஏற்படுத்தி, இந்தத் தேதிக்குள் நிலம் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று எல்லா ஜில்லாக்கலெக்டர்களுக்கும் உத்திரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பிற்பட்ட இனத்தவருக்கு உத்தியோகங்கள் வழங்குவதைப் பற்றிச் சில குறைகளை அடிக்கடி நான் சொல்வதுண்டு. அரசாங்கம் சில நல்ல காரியங்கள் செய்வதுபற்றி நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அதிகச் சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று பல வருஷங்களாகக் கிளர்ச்சி செய்தவர்களில் நானும் ஒருவன். இந்திய அரசியல் சட்டத்திலேயே பிற்பட்ட இனத்தவர்களை “Weaker section” ஆகக் கருதி அவர்களுக்கு உதவியளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். நூற்று ஐம்பது பிரிவுகள் ஏற்படுத்தி பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு இலவசக் கல்வியையும் மற்ற வசதிகளையும் அளித்திருக்கிறார்கள். உத்தியோகங்கள் வழங்குவதிலும் சலுகை அளிக்கவேண்டும். மூன்று கோடிக்கு மேல் ராஜ்ய ஜனத்தொகை இருந்தபோதிலும், இரண்டு கோடி மக்கள் இந்த ராஜ்ய ஜனத்தொகையில் பிற்பட்ட இனத்தவரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இரண்டு கோடி ஜனத்தொகையுள்ள மக்களுக்கு உத்தியோகச் சலுகைகள் வழங்கும்போது, அதைச் சரியான முறையில் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு உத்தியோக விஷயத்தில் சலுகைகள் அளிப்பதில் சட்ட ரீதியாக இடைஞ்சல்கள் இருக்கின்றன என்று அரசாங்கத்தால் சொல்லப்படுவதைக் கேட்டு நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். சலுகை என்பது என்ன? விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மைதான். பத்து வருஷ காலத்திற்கு இந்தச் சலுகைகள் கொடுத்தால் போதும். ஹரிஜனங்கள் விஷயத்திலும் அப்படித்தான் சொல்லப்படுகிறது. ஐந்து வருஷத்திற்கு முன்னாலேயே இந்த மாதிரிச் சலுகையைக் கொடுத்திருந்தால், இன்னும் ஐந்து வருஷங்களுக்குக் கொடுத்தால் போதும். உடனடியாக, இப்போதாவது கொடுங்கள் என்று நான் நாங்கள்

1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

கேட்கிறோம். உத்தியோகங்களை இப்பொழுது பகிர்ந்து கொடுக்கும் விதம் மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினருக்காக 25 சத விகிதம் உத்தியோகங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உத்தியோகங்கள் வழங்கும் முறை மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அரசாங்க உத்தரவுப் பிரகாரம் 25 ஸ்தானங்கள் எப்படி வழங்கப்படுகின்றன? முதலில் “open competition”, அதாவது பொதுப்படையாக எல்லா வகுப்பினரும் போட்டியிடலாம் என்று இருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினரும் இதில் கலந்துகொள்ளலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அடுத்தபடியாக, ஷெட்யூல்டு வகுப்பினருக்கு என்று ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. மறுபடியும் “open competition” முறை. பின்னால் பிற்பட்ட இனத்தவர் வரலாம் என்கிறார்கள். இப்படி, மாறி மாறிப் பொதுப்படையாகவும், ஷெட்யூல்டு வகுப்பினருக்கு என்றும் அதிகமாக உத்தியோகங்கள் வழங்கப்பட்டு, கடைசியில் 15 உத்தியோகங்கள் வரை முற்பட்ட இனத்தவருக்குக் கிடைக்கின்றன. 6 உத்தியோகங்கள் தான் பிற்பட்ட இனத்தவருக்குக் கிடைக்கின்றன. 4 உத்தியோகங்கள் ஷெட்யூல்டு வகுப்பினருக்குக் கிடைக்கின்றன. முற்பட்ட வகுப்பினரில் அநேகம் பேர் நல்ல உத்தியோகங்களில் இப்பொழுது இருக்கிறார்கள். அவர்களும் சேக்யமாய் இருக்கவேண்டுமென்று தான் நாங்கள் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறோம். ஆனால் மற்றவர்கள் வருவதற்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள் என்று தான் கேட்டுக்கொள்கிறோம். ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளை சாப்பிடுகிறவனுக்கே நீங்கள் உதவி செய்கிறீர்கள். அதே சமயத்தில் மூன்று நாட்கள் பட்டியல் கிடப்பவனையும் கவனித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று தான் உங்களை நான் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதில் தப்பு அபிப்பிராயத்திற்கு இடமே கிடையாது. 2 கோடி ஜனத்தொகை கொண்ட மக்களுக்குச் சிறிது சலுகை கொடுங்கள் என்று தான் நாங்கள் கேட்கிறோம். இதை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, போன் பட்ஜெட் கூட்டத்தில் கூட, “மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களை ஹரிஜனங்களுடன் சேர்த்து அவர்களுக்குரிய சலுகைகளையாவது இவர்களுக்கும் கொடுக்கக் கூடாதா?” என்று கேட்டேன். அரசாங்கம் முன்வந்து 58 பிற்பட்ட இனத்தவர்களிலிருந்து வண்ணார்கள், மருத்துவர்கள், படையாசிகள், குயவர்கள், குறவர்கள், ஓட்டர்கள் முதலியவர்களைப் பிரித்தெடுத்து அவர்களை ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினரோடு சேர்த்து அவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச்சலுகையை மட்டும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை அளிக்க முன் வந்தார்கள். மறுபடியும், இவர்களுக்கு, ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினருக்குக் கொடுக்கப்படும் உத்தியோகச் சலுகையும் ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி இரண்டு, மூன்று தினங்களுக்கு முன்பு மந்திரிசபையில் யோசனை செய்தார்கள். அவர்கள் யோசித்து என்ன முடிவிற்கு வந்தார்கள்? “லீகல் அட்வைஸ்” வேறு விதமாக இருக்கும்போலிருக்கிறது என்றும், இந்த விஷயத்தை நன்றாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், மிகமிகப் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், என்று பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் பல பிரிவுகளில் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் குறிப்பிட்ட ஜாதி ஒன்று மட்டும் என்பதல்ல.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இதே சட்ட சபையில், பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்து பேசிய போது, அப்போது நிதி மந்திரியாக இருந்த ஸ்ரீ கோபால ரெட்டியார் அவர்கள் “பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் கமிஷன் அமைக்கப்படுவதற்கு நாங்கள் உதவி செய்கிறோம். அந்தக் கமிஷன் இந்த விஷயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து உங்கள் குறைகளை நிவர்த்திப்பார்கள். நீங்கள் இப்போது உங்கள் தீர்மானத்தை வாயில் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னார்கள். நானும் தீர்மானத்தை வாயில் வாங்கிக்கொண்டேன். பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் கமிஷனும் வந்தது. அது

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

சம்பந்தப்பட்டவர்களை விசாரித்தது. அது தன் ரிப்போர்ட்டையும் சமர்ப்பித்தது. அந்த ரிப்போர்ட் எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டது. அந்த ரிப்போர்ட்டில், “பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகத் தனியாக ஒரு மந்திரியை ராஜ்ய மந்திரி சபையில் போட்டுக்கொள்ளலாம். உத்தியோக விஷயத்திலும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்குச் சலுகைகள் கொடுப்பதற்கு ராஜ்ய அரசாங்கத்தாருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்” என்ற முறையில் வாசகங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த அறிக்கை இந்திய இந்திய அரசாங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. ஆகவே இந்த விஷயத்தில் நமது அரசாங்கத்தாருக்கு அதிகாரம் இருக்கும்போது, “இந்திய அரசாங்கத்தாரின் உத்தரவு வேறுவிதமாக இருக்கிறது. இந்த விஷயம் நன்றாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்.” என்று சொன்னால், அதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். கொஞ்சம் ஆழ்ந்த கருத்தோடு, தாக்கீனியத்தோடு, காரணியத்தோடு, பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் உயர்விற்காகச் செய்யவேண்டியதை குறிப்பாக ஊழியருக்கு ஊழியராக உள்ள நமது முதல் அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ காமராஜர் அவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். 58 இனங்கள் கொண்ட மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் பட்டியலில் உள்ளவர்களை ஷெட்யூல்ட் வகுப்பாருடன் சேர்த்துக்கொண்டால் மட்டும் போதாது. நெசவுத் தொழிலாளர்கள் அத் தலைபேர்களையும் இந்தப் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய குடும்பங்கள் என்ன ஆவது? நெசவுத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் படித்திருக்கிறார்களா? இன்னும் மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் அவர்கள். மேலும், முன்பு கொடுக்கப்பட்ட இலவசக் கல்விச் சலுகை ரூ. 100-க்கு மேல் மாத வருமானம் பெறுபவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்குக் கிடையாது. மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களை ஷெட்யூல்ட் வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்குத் தயங்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு உத்தியோகச் சலுகையும் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வரும் 25 சதவீதம் உத்தியோகச் சலுகையை 40 சதவீதமாக மாற்ற வேண்டும். நியாயமாகப் பார்த்தால் இதை 60 சதவீதமாக மாற்ற வேண்டும். இருந்தாலும் 40 சதவீதமாகவாவது உடனே மாற்ற வேண்டும். ‘Most backward class’ என்று ஷெட்யூல்ட் வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருப்பவர்களுக்கு—மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு—குறைந்தது 15 சதவீதமாகவது உத்தியோகச் சலுகைகள் வழங்கவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரையில்தான் இந்தச் சலுகைகளைக் கேட்கிறோம். எல்லாவிதமான ஏழைகளுக்கும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகளை உடனடியாகக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கத்தார் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுக்கும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் படிப்பிற்கும் இந்த வருஷம் ரொம்பத் தொகை, அதாவது 194 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற வருஷத்தை விட இந்த வருஷம் ரூ. 60 லட்சம் அதிகமாகப் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் ஒதுக்கியிருப்பதை நாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தேசத்தில் இப்போது பலவிதமான போராட்டங்கள் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் பேப்பரில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். அதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போனேன். “குடுமிகளையெல்லாம் வெட்டிவிட வேண்டும்” என்று ஒரு போராட்டமாம். இது என்ன போராட்டம் ஐயா? மயிர் போராட்டம்! ஆபாசமான இந்தப் போராட்டத்தை இவர்கள் விட்டுவிடவேண்டும். இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தப் போவதாகச் சொன்ன பெரியார் அடுத்தபடியாக “பூனூல்களையெல்லாம் வெட்டிவிடவேண்டும். இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தவேண்டும்” என்று பகிரங்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். பகிரங்கமாக ஒரு கட்சியிலிருந்து இப்படிச் சொல்கிறார். அவர் தனிப்பட்ட மனிதர் என்ற முறையில் இப்படிச் சொன்னால் பரவாயில்லை. ஆனால் ஒரு கட்சியிலிருந்துகொண்டு இப்படிச் சொல்கிறார். பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு

1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

பார்க் டவுனில் நாமம் போட்டுக்கொண்டு ரோடில் நடந்துகொண்டு போன ஒருவனுடைய நாமத்தை ஒருவன் நாக்கால் நக்கி அழித்துவிட்டு ஓடிப் போனான். சமீபத்தில் திருவல்லிக்கேணியில், இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்பு, ரோடில் போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவனைத் தலையில் தட்டிக் கீழே தள்ளி அவனுடைய பூணூலை அறுத்துவிட்டு ஓடிவிட்டார்களாம். இது யாரால் நடத்தப்பட்டது, யார் இதற்குக் காரணம் என்று பார்த்து அப்படி நடப்பதைத் தடுக்க வேண்டாமா? பெரியார், ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்த பொறுப்பிலுள்ள பெரியார், சில தினங்களுக்கு முன்பு, “நான் இந்த மயிர் வெட்டும் போராட்டத்தையும் பூணூல் வெட்டும் போராட்டத்தையும் நடத்தப் போகிறேன்”, என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதை எப்படித் தடுப்பது என்று அரசாங்கம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போராட்டம் நடந்து இரண்டு, மூன்று பிணங்கள் ரோட்டில் விழுந்த பிறகு, பல உயிர்கள் போன பிறகு தான் இதைத் தடுப்பதா, அல்லது இப்போதே உடனடியாக இந்த விஷயத்தைக் கவனிப்பதா என்பது பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும். பூணூலை அறுக்கப் போகிறார்களாம். இது என்ன போராட்டம்? வன்னியகுல கூத்திரியர்கள் பூணூலைப் போட்டுக்கொள்கிறார்கள். வன்னியகுல கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள், வரணியர்கள் முதலிய வர்கள் பூணூல் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். எல்லோருடைய பூணூல்களையும் வெட்டுவதற்கு ஒரு போராட்டமா? இதற்கு ஒரு கட்சியா? இதை அரசாங்கம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதா? இந்தப் போராட்டத்தைப் பற்றிப் பத்திரிகைகள் வேறு எழுதுவதா? அரசாங்கம் இதைத் தடுப்பதற்கு உடனடியாக முயற்சிக்கவேண்டும். மத விஷயங்களில் பிரவேசிப்பதில்லை என்று அரசாங்கம் கொள்கை கொண்டிருந்தாலும், ஜனங்களின் மத சுதந்தரத்திற்கு ஆபத்து வரும்போது, ஜனங்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் மதக் காரியங்களைச் செய்யவொட்டாது அடங்காப்பிடாரித்தனமாக பலர் காரியங்கள் செய்யும்போது, மேலும் அந்தக் காரியங்களை கட்சி தோரணையில் செய்யும்போது, உடனடியாகச் சட்டத்தைப் போட்டு அதைத் தடுக்க வேண்டாமா? அரசாங்கம் இதை உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் பராமுகமாக இருக்கக்கூடாது. அப்படி இருந்தால், இது கடைசியில் வேறுவிதமாக மாறிவிடும். முதலில் தேசியக் கொடியை பெரியார் எரித்தபோது, “இது என்ன தேசியக் கொடியா? இது ஒரு கோவணத் துணி. நம்முடன் எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு அரசாங்கத்தால் முடியவில்லை”, என்று சொன்னார். அப்படி நாம் இருந்திருக்கலாமா? தேசியக் கொடியை எரித்த குற்றத்திற்காக அவரை 20 வருஷங்கள் அந்தமானத் திரைக்கு அனுப்பியிருக்க வேண்டாமா? அதற்குப் பிறகு, நமது இந்தியப் பிரதமர் ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள், “தேசியக் கொடியை அவமதித்தால், நான் 20,000 பேரைச் சட்டுத் தள்ளுவதற்கும் தயங்க மாட்டேன்”, என்று டெல்லியில் கூச்சல் போட்டார்கள். தேசியக் கொடி மிகவும் புனிதமானது. தேசத்திற்கு அது மிகவும் பிரதானமானது. எப்படி என் சாண் உடம்பிற்கு சிரஸே பிரதானமாக இருக்கிறதோ, அதே போல் தேசத்திற்கு தேசியக் கொடி பிரதானம். மனிதனுக்குத் தலை இல்லாவிட்டால் முண்டம் என்பதாகக் கூறுகின்றோம். தலை இல்லாவிட்டால் எப்படி மனிதன் முண்டமோ அதே மாதிரி கொடி இல்லா விட்டால் இந்த தேசம் முண்டம் ஆகும். கொடியில்லாத தேசத்தை யாரும் மதிக்க மாட்டார்கள். இன்றைக்கு நம்மை அயல் நாட்டவர்கள் மிகவும் மதிக்கிறார்கள். நமது தேசத் தலைவர் நேருஜியை அயல் நாட்டவர்கள் மிகுந்த மதிப்புடன் நடத்துகிறார்கள் என்றால், அதற்கு நமது தேசியக் கொடி வானளாவப் பறப்பது ஒரு முக்கிய காரணம் ஆகும். தேசியக் கொடிக்கு எவ்வித ஆபத்தும் வராதபடி இந்த அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் இன்னும் அதிகம் பேசலாம். இதைச் செய்ய வேண்டும், அதைச் செய்யவேண்டும் என்று பேசலாம். பல காரியங்கள் செய்யவேண்டும், பள்ளிக்கூடங்களை அதிகமாக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னால் அதிகம் வரிகள் போட வேண்டும். இந்த 'பட்ஜெட்டில்' அதிகமாக வரிகள் போடவில்லை. வரிகள் போட்டிருந்தாலும் நான் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பேன். சமீபத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தில் சர்க்கரைக்கு வரி

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

போட்டார்கள். அப்போது என்ன நடந்தது? சர்க்கரை ஒரு வீசை விலை ரூ. 1-5-6. வீசை ரூ. 1-5-6 விலையுள்ள சர்க்கரைக்கு இரண்டணு வரி போட்டார்கள். அந்த இரண்டணு வரி போட்டவுடன் எல்லோரும் “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டு விட்டார்கள், வரி போட்டுவிட்டார்கள்”, என்று கூக்குரல் போட்டார்கள். சட்டசபை அங்கத்தினர்களிலும் பலர், “வரி போட்டு விட்டார்கள்”, என்று கூக்குரல் போட்டார்கள். உடனே ஹோட்டலில் முன்பு இரண்டணுவாக இருந்த ஒரு கப் காப்பி இரண்டரை அணு என்று மாறியது. ஒரு வீசை சர்க்கரையில் 200 கப் காப்பி போடலாம். சர்க்கரைக்கு வீசை ஒன்றுக்கு இரண்டணு வரி போட்டதும் ஹோட்டல்காரர்கள், இரண்டணுவாக இருந்த ஒரு கப் காப்பியை அரையணு உயர்த்தி விட்டார்கள். கப்புக்கு அரையணு வீதம் இரு நூறு கப்புகளுக்கு 100 அணுக்கள் கிடைக்கும்; அதாவது ரூ. 6½ கிடைக்கும். இரண்டணு வரி போட்டதும் ஹோட்டல்காரர்கள் ரூ. 6½ அதிக லாபம் பெற ஆரம்பித்தனர். இதைத் தடுப்பதற்கு, “ஹோட்டல்களில் காப்பி சாப்பிடாமல் இருக்க வேண்டும்”, என்று கூட்டங்களில் தீர்மானங்கள் போட்டு கிளர்ச்சி செய் திருக்க வேண்டும். அல்லது ஒரு கப் காப்பி விலையை நிர்ணயம் செய் திருக்க வேண்டும். நெருப்புக்குச்சிகளுக்கு ½ அணு வரி போட்டால் அதை எதிர்த்து சட்டசபை அங்கத்தினர்களே பேசுகிறார்கள், “ஆட்சியாளர்கள் வரி போட்டு விட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது”, என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு தீப்பெட்டியில் 40 குச்சிகள் இருக்கும். கிராமங் களில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மாதத்திற்கு சுமார் 30 குச்சிகள் தான் செல வாகும். அங்கே இரவோடு இரவாகச் சமையல் பண்ணுகிறார்கள். மற்றொரு முக்கிய விஷயத்தை மக்கள் கவனிக்க வேண்டும். இப்போது பிற பட்ட இனத்தவர்கள், உபாத்தியாயர்கள், என்.ஜி.ஓ.-க்கள் முதலியவர் களின் பிள்ளைகளுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகை அளித்திருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான பெரிய சலுகைகளை அளித்துவிட்டு சிறிய வர்களைப் போட் டால், அதை ஏன் எதிர்த்த வேண்டும்? ஒரு குழந்தைக்கு மாதத்திற்குப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு 8 அணு வீதம் கொடுக்கவேண்டும். ஒருவருக்கு 6 பள்ளி செல்லும் குழந்தைகள் இருந்தால், அவர் மாதம் ரூ. 3 கொடுக்க வேண்டும்; அதாவது வருஷத்திற்கு ரூ. 36 கொடுக்க வேண்டும். மக்களுடைய இந்தச் செலவுகளையெல்லாம் குறைப்பதற்காக அரசாங்கத் தார் அவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகை அளித்துவிட்டு மக்கள் கையில் ரூ. 36-ம் கொடுத்துவிட்டு நெருப்புக் குச்சிகளுக்குக் காலணு வரி போட்டால் உடனே, “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டார்கள், வரி போட்டார்கள்”, என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். தபால் கார்டின் விலையை காலணு உயர்த்தினால், மக்கள் ஒரேயடியாகக் கூச்சல் போடுகிறார்கள். தபால் கார்டின் விலை உயர்த்தப்படவிருக்கும்போது, நான் ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றிருந் தேன். அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு கூட்டத்தில் சுமார் 5,000 பேர்கள் கூடி யிருந்தார்கள். அவர்களிடம், “இன்றையதினம் உங்களுள் காட்டு எழு தியவர்கள் யார் யார்?”, என்று நான் கேட்டேன். அப்போது யாரும் கூட்டத்தில் கையைத் தூக்கவே இல்லை. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? காட்டு அடிக்கடி உபயோகிக்கப்படுவது அல்ல. அது ஒரு அத்தியாவசிய மாண பொருள் அல்ல. ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அது உபயோகிக்கப் படுகிறது. அத்தியாவசியமல்லாத பொருள்களுக்குக் கொஞ்சம் வரி போடும்போதும், ஜனங்கள் எல்லோரும், “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டா ர்கள், வரி போட்டார்கள்”, என்று சொல்கிறார்கள். சிகரெட்டுக்கு வரி போடப்பட்டபோதும், ஜனங்கள் கூக்குரல் போட்டார்கள். சிகரெட்டு ஒரு அத்தியாவசியமான பொருளா? ஏழைகளா சிகரெட்டு உபயோகிக்கிறா ர்கள்? சிகரெட்டைக் குடித்துவிட்டு அலைபோகிற மாதிரி புகை போகும்படி யாக “குப் குப்” என்று ஊதுகிறார்கள். “செயின் ஸ்மோகர்ஸ்” என்ற ஒரு வகையினர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் சிகரெட்டு இல் லாத நேரமே இல்லை. அவர்கள் எங்கு சென்றாலும் தங்களுடன் சிக ரெட்டுப் பிண்ணைத் தூக்கிக்கொண்டே செல்கிறார்கள். ஆகவே, சிகரெட் டுக்கு வரி போட்டால் என்ன? “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டார்கள், வரி போட்டார்கள், வரி போட்டார்கள்”, என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். “வரி போட்டு விட்டார்கள், பீடி கிடைக்கவில்லை”, என்று சொல் கிறார்கள். ஒரு பீடி குடித்ததுமே பையன் “லொக்கு, லொக்கு” என்று

1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

இருமுகிரூன்(சிரிப்பு). இந்தத் தீமையைத் தடுப்பதற்காகவாவது, மக்களுடைய நன்மைக்காகவாவது, வரி போட்டார்கள் என்று சொல்லட்டுமே. “காங்கிரஸ்காரர்கள் வரி போடுகிறார்கள்” என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். நாள் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். “சினிமாவிற்குக் கதை எழுதுபவர்கள் ஒரு கதைக்கு ரூ. 5,000, ரூ. 10,000, ரூ. 50,000 என்று பணம் வாங்குவது?” என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் அப்படி அதிகமாகப் பணம் வாங்குவதால்தான், தியேட்டர்களில் ரிலர்ட் இடத்திற்கு ரூ. 2½, அதற்கடுத்தது ரூ. 1½, ரூ. 1-க்கு சேர், 11½ அணுவுக்கு பெஞ்சு என்று நிறையக் கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. கதை ரூ. 5-க்கு எழுதிக்கொடுத்தால் பெஞ்சுக்கு 1½ அணு கட்டணம் வசூலிப்பார்கள். சினிமா பார்க்கும் ஏழைகளுக்குப் பணம் மீதமாகும். அதை விட்டுவிட்டு, “காங்கிரஸ்காரர்கள் வரி போட்டு விட்டார்கள்” என்று சொல்கிறார்கள். இந்த துஷ்பிரசாரங்களை அங்கத்தினர்கள் நம்பக்கூடாது. எல்லா அங்கத்தினர்களும் பிரசாரம் செய்து மக்களிடத்தில் உண்மையான நிலையை தெளிவுபடுத்தவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். 5 p.m.

அடுத்தபடியாக, ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். ரொம்ப நாட்களுக்கு முன்பு, 1937-ம் வருஷத்தில் ராஜாஜி முதன் முந்திரியாக இருந்த காலத்தில், ஆகஸ்ட் 2-ம் தேதி சேலத்தில் ஒரு திட்டம் துவக்கி வைக்கப்பட்டது. அது தான் மதுவிலக்குத் திட்டம். அந்தத் திட்டத்தை வேண்டாம் என்று யாரும் வசூலிப்பாட்டார்கள். அதை நாளடைவில் சரியான முறையில் நடத்த முடியாமல் போய்விட்டது. கள்ளை ஊட்டி மக்களை மயக்காமல் அவர்களுக்குக் கல்வியைப் போதியுங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

“குடிப்பதை தடுப்பதே கோடி கோடி புண்ணியம், மனைவியை உதைத்திடும் மக்களை வதைத்திடும் துக்கமான கள்ளினை தூரதள்ளி நன்கு வாழ்வோம் நாமும் இந்நாட்டிலே”, என்று ஒரு கவிஞர் கூறினார்.

அதை அனுசரித்து மதுவிலக்குத் திட்டத்தை நன்றாக அமுல் நடத்த வேண்டும். போலீஸார் மாமூல் வாங்கும் பழக்கத்தை நிறுத்தவேண்டும். அவர்கள் “மாமூல்” வாங்கும் நிலையில் எங்கு பார்த்தாலும் தொல்லைகள் அதிகம். நான் எல்லோரையும் குறை சொல்லவில்லை. சிலர் மாமூல் வாங்குகிறார்கள். சிலர் கண்டிப்பாக இருந்து சட்டத்தை நன்றாக அமுல் நடத்துகிறார்கள். எல்லோரும் அப்படிக்கண்டிப்பாக இருந்தால் சட்டத்தை சிறந்த முறையில் அமுல் நடத்தலாம். எங்கள் ஜில்லாவில் கூட ஸ்ரீ விஸ்வநாத நாயகர் என்ற போலீஸ் அதிகாரி மதுவிலக்குச் சட்டத்தை மிக நன்றாக அமுல் நடத்துகிறார்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I think it is not proper to refer to officers by name in a debate.

MR. CHAIRMAN: Yes, it is not proper.

*** SRI A. SUBRAMANYAM:** I accept your ruling, Sir.

ஆகையினால் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் சரியாக வேலை செய்கிறார்கள். பெரும்பான்மையான உத்தியோகஸ்தர்கள் சரியானபடி வேலை செய்வதில்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அவ்விதமுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களை உடனடியாக மாற்றவேண்டும். அப்படி யிருந்தால் அங்குள்ள மக்கள் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துணைக்க முன்வருவார்கள். இன்றைக்கு ஒரு விஷயத்திற்கும் யாரும் சாட்சி சொல்ல வரமாட்டார்கள். ஒரு சம்பவம் சொல்லுகிறேன். சாராயம் காய்ச்சின ஒரு கேவலில் சாட்சி சொல்லுவதற்காக ஒருவர் கோர்ட்டிற்கு வந்திருந்தார். அவர் கழுத்தில் விசிறிமடிப்புள்ள ஜரிகை அங்கவஸ்திரம் போட்டிருந்தார். அன்று கோர்ட்டில் நடந்தது என்னவென்றால் சாட்சி சொன்ன நபரை சாராயம் காய்ச்சின நபர் கத்தி

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

யால் கழுத்தில் தாக்கியதின் காரணமாக அவர் மேலிருந்த அங்கவஸ் திரம் வெட்டுப்பட்டு துண்டாக கீழே விழுந்தது ; கழுத்திலும் காயம் பட்டது. இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இதில் எல்லாம் சாட்சி சொல்லக் கூடிய நபர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்புக் கொடுக்கவேண்டும். இந்தத் தொல்லையை ஒழிக்கவேண்டுமானால், ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் ஒரு கமிட்டி இருக்கவேண்டும். அந்தக் கமிட்டியார் இந்த மாதிரி புகார்களைக் கொண்டு வந்தால், அதை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இது வெற்றிகரமாக நடக்க முடியும். அப்படிச் செய்தால் தான், நம்முடைய ஹோம் மினிஸ்டர் கனம் ஸ்ரீ பக்தவத்சலம் அவர்கள் இதில் பரிபூரணமாக வெற்றி காணமுடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். சர்க்கரை செய்வதற்கு பனை மரங்களை ஒதுக்க வேண்டுமென்று சட்டசபையில் கூட ஒரு அங்கத்தினர் கூறினர். அவ்விதம் ஒதுக்கினால் கண்டிப்பாக கள் உற்பத்திதான் கூடுதலாகும் என்று சொல்ல முடியும். அந்தப் பனை மரத்தின் கீழ் ஒரு கள்ளக் கடையே ஆரம்பிக்கப்பட்டு விடும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே பனை மரத்திலிருந்து பதனீர் இறக்குவது சம்பந்தமாக கூட்டுறவு முறையில் சரியானபடி செயலாற்றவேண்டும். இந்த முறை சரியான பலன் அளிக்க வில்லையென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே இதில் அரசாங்கம் வேண்டிய கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவதற்கு அனுமதி அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கும் இதுவரை கேட்டுக்கொண்டிருந்த அங்கத்தினர்கள் அனைவருக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : There are no more hon. Members to speak now. The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS